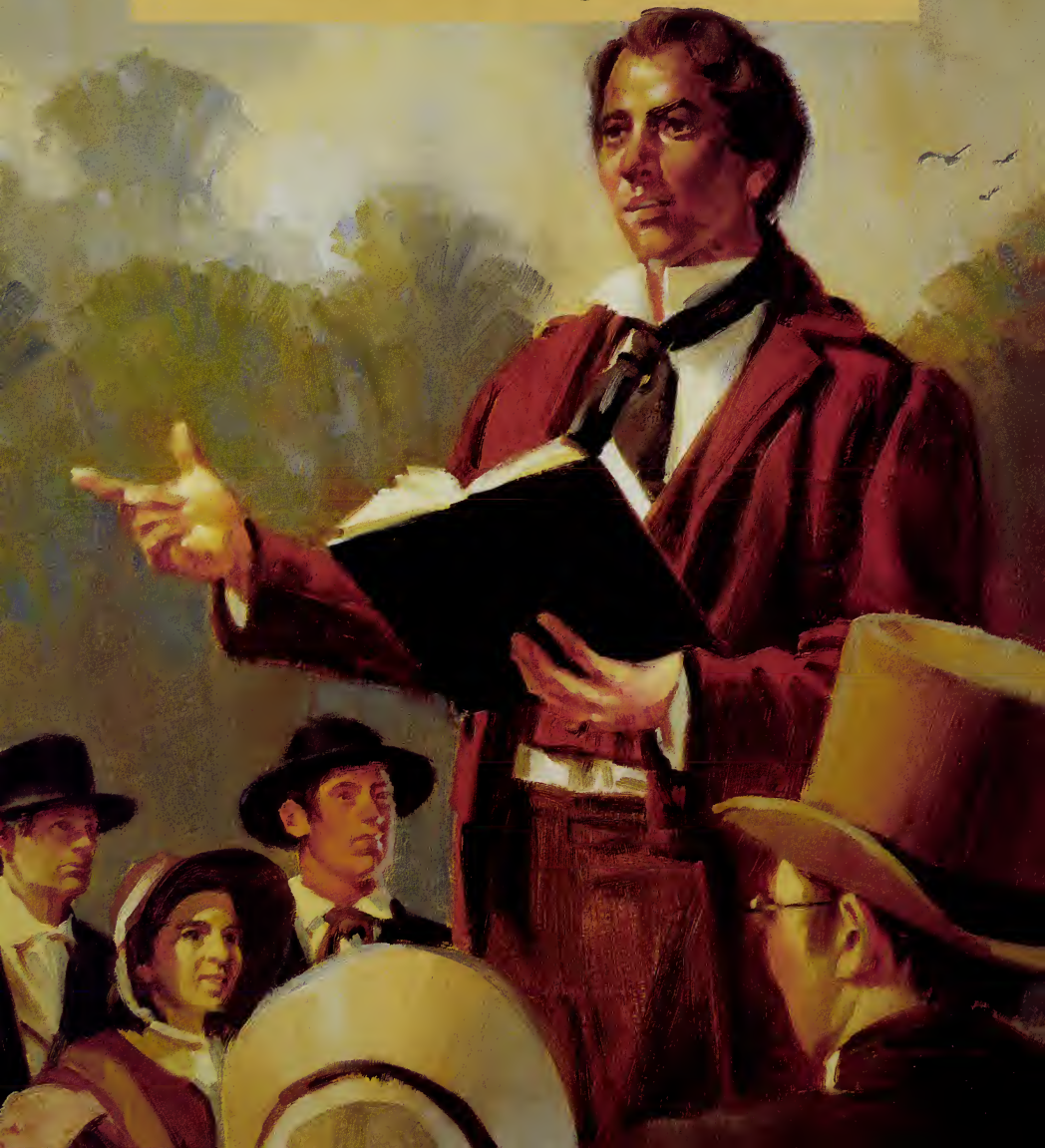

LIAHONA

LIAHONA

PÅ OMSLAGET

Forsiden: Profeten Joseph Smith holder sin aftale om at prædike, af Sam Lawlor.
Bagsiden: Lucy Mack Smiths gruppe forlader New York for at rejse til Ohio, af Sam Lawlor.

LILLE LIAHONAS FORSIDE
Illustreret af Brad Teare.

SE LILLE LIAHONA,
SIDE 10

ARTIKLER

- 2 BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB: »HVEM KAN DRAGE OP TIL HERRENS BJERG?» PRÆSIDENT JAMES E. FAUST
- 8 DEN LEVENDE PROFETS ORD
- 10 GIV NÆRING TIL ÅNDEN ÆLDSTE DALLIN H. OAKS
- 25 BESØGSLÆRERINDEBUDSKABET: STYRK FAMILIEN MED FAMILIEAFTEN
- 30 TROENS OG FORPLIGTELSENS ANKER ÆLDSTE M. RUSSELL BALLARD
- 42 SIDSTE DAGES HELLIGE RØSTER: GUDS SAG OG RIGE TØRST EFTER DET LEVENDE VAND VICTOR MANUEL CABRERA
JEG TJENTE, SÅ GODT JEG KUNNE HUANG SYI-HUA
MIN GRÅD STILNEDE AF ELIANA MARIBEL GORDÓN AGUIRRE
- 48 SÅDAN ANVENDER DU LIAHONA FOR AUGUST 2001

ISÆR FOR UNGE

- 6 FOR EVIGT OG TRE DAGE REBECCA ARMSTRONG OG ELYSSA RENEE MADSEN
- 20 »DET VAR DET, JEG SØGTE!« RODOLFO BARBOZA GUERRERO
- 22 SPØRGSMÅL OG SVAR: HVORDAN KAN JEG FORBEREDE MIG PÅ AT MODTAGE MIN PATRIARKALSKKE VELSIGNELSE?
- 26 JEG VANDT MIN KRIG TRISHA SWANSON DAYTON
- 29 NUTIDIGE PROFETER TALER OM STUDIUM AF SKRIFTEN
- 41 PLAKAT: KAN DU IKKE GØRE NOGET RIGTIGT?

LILLE LIAHONA

- 2 FÆLLESTID: VÆGTERE I TÅRNET DIANE S. NICHOLS
- 4 FRA VEN TIL VEN: ÆLDSTE L. TOM PERRY
- 6 HISTORIER FRA DET NYE TESTAMENTE: JESUS TILGIVER EN KVINDE; JESUS STILNER STORMEN OG BØLGERNE
- 10 HAN TAGER SIG AF SIN KIRKE ANGIE BERGSTROM
- 13 BARE FOR SJOV: JEG HAR MANGE TALENTER JENNIFER CLOWARD
- 14 FIKTION: ANNES MOD BEVERLY J. AHLSTROM

SE SIDE 6

SE SIDE 10

August 2001 150. årgang, Nummer 8
LIAHONA 21988 110

Jesu Krist Kirke at Sidsøes Doges Helliges officielle
tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley,
Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolv Kvorum: Boyd K. Packter, L. Tom Perry,
David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,
Dollin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
Henry B. Eyring

Redaktør: Dennis B. Neuenschwander
Vejledere: L. Lionel Kendrick, Yoshiniko Kikuchi,
John M. Madsen

Undervisningsafdelingen:

Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Redaktionel leder: Richard M. Romney
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktion:

Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Assisterende chefredaktør: R. Val Johnson
Redaktør: Roger Terry
Assisterende redaktør: Jennifer Greenwood
Redaktionsmedarbejder: Susan Barrett
Tidsskriftsassistenter: Collette Nabeker Aune

Design:

Grafisk leder, idisskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Seniordesigner: Sharrt Cook
Designere: Thomas S. Child, Randall J. Pixon
Produktionsledere: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Kari A. Couch,
Denise Kirby, Kelli Pratt, Rolland F. Sparks,
Claudia E. Warner
Digital Presses: Jeff Martin

Tryk- og distributionsafdeling:

Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris T. Christensen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen
Kontofølelses adresse: Translation Division, Burups 154
128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg, TH. 38 11 18 50;
fax. 38 11 18 51
Klienter: Lena Hamrén

Tejning af abonnemang eller adressændring kan foretages
enten ved henvendelse til din idisskriftsrepræsentant
eller direkte til Servicekontoret i Göteborg, Lilandagatan
24, S-412 80 Göteborg, TF 0046- 31 77 88 976.
Fax 0046-31 16 55 297. Abonnementsprisen på
DKK 130 pr. år (inkl. moms og porto) betales direkte i
menigheden under Åndet. Skriv: Liahona.

Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona,
Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150-3223, USA, eller med e-mail til
CUR-Liahona-Mag@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder
»kompose eller avelsøien») udgives på albansk, armenisk,
armensk, bulgarsk, cebuano, dansk, engelsk, estisk,
filipinsk, finsk, fransk, haitisk, helligrom, hollandsk,
italiano, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kiribati,
kinesisk, koreansk, letisk, libanisk, malagassisk,
marshallspøget, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk,
rumænsk, russisk, samansk, slovensk, spansk, svensk,
tagalog, tahitisk, thai, tjeckisk, hongkongs, tysk, ukrainsk,
ungarsk og vietnamesisk. (Årstal nummer pr. år varierer fra
sprog til sprog).

© 2001 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbe-
holdes. Printed in the United States of America.

For readers in the United States and Canada:
August 2001 Vol. 150 No. 8. LIAHONA (USPS 311-
480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscrip-
tion price is \$10.00 per year; Canada, \$15.50 plus ap-
plicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City,
Utah and at additional mailing offices. Sixty days' notice
required for change of address. Include address label
from a recent issue; old and new address must be in-
cluded. Send USA and Canadian subscriptions and
queries to Salt Lake Distribution Center at address below.
Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card or-
ders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken
by phone. (Canada Post Information: Publication
Agreement # 1604821)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

MASHA ZEMSKOVA VAR EN INSPIRATION

Jeg kan slet ikke beskrive, hvor lykkelig
A *Liahona* (portugisisk) gør mig. Noget af
det, som jeg holder allermost af at læse, er
børnesektionen, *Lille Liahona*. Jeg forbløffes
over de små, men udvalgte børns vidnes-
byrd og oplevelser.

Jeg skriver for at takke jer for artiklen
»Nye venner« i oktobernummeret 1999 om
Masha Zemskova, en pige fra Rusland. I
missionsmarken har jeg stræbt efter at un-
dervise, styrke og hjælpe, hvor jeg kan.
Men til tider føler jeg, at jeg slet ikke
hjælper nogen, eller at den hjælp, som jeg
yder, slet ikke gavner noget, og det gør mig
ked af det. Sådan havde jeg det netop, da
jeg læste artiklen om Masha. Hver eneste
sætning gav mig styrke til at fortsætte ar-
bejdet.

Ældste Louenco Ferreira Da Silva,

Brasiliamissionen i Brasilien

INSPIRERENDE ILLUSTRATIONER

Hvor er jeg dog taknemlig for de vidun-
derlige billeder i *Liahona* (tysk). Til tider er
jeg så bekymret, at jeg hverken har kræfter
eller koncentration nok til at læse. Men de
smukke illustrationer i *Liahona* er altid en
kilde til styrke og inspiration.

Hazel-Rose Lankmayer,

St. Johann-Pongau

Gren i Salzburg Stav

i Østrig

A LIAHONA ER SKREVET TIL MIG

Min forældre har altid omgivet mig
til at læse A *Liahona* (portugisisk), men jeg
havde aldrig gjort det, før jeg flyttede hjem-
mefra, da jeg skulle læse videre. Da jeg stod
på egne ben, begyndte jeg at overveje mine
prioriteter. Dengang besluttede jeg, at jeg
ville læse A *Liahona* fra ende til anden hver
eneste måned. Da jeg modtog det første
nummer, var der flere gange, hvor jeg følte,
at det jeg læste, var skrevet specielt til mig.
Ordene var opmuntrende og inspirerende.
Jeg følte Helligånden vidne, at de var
sande. Fra den dag af har jeg spændt ventet
på hvert nummer.

Evelyn Monteiro Lee Hin,

Barão Geraldo Ward

i Castelo Stav i Campinas i Brasilien

PROFETENS RØST STYRKER VIDNESBYRD

Mit liv er i høj grad blevet velsignet af
de vidunderlige lærdomme og råd, som jeg
har læst i *Liahona* (tongansk). Jeg læser det
selv, og så fortæller jeg min familie om det,
som jeg har lært. Jeg ved, at mit vidnesbyrd
ville være svagt, hvis jeg ikke lyttede til
profetens røst.

Mele K. Peni,

Reno 4. (Tongansk) Ward,

Reno Nord Stav i Nevada

»Hvem kan drage op til Herrens bjerg?«

Præsident James E. Faust

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

I Salm 24 lyder spørgsmålet: »Hvem kan drage op til Herrens bjerg, hvem kan stå på hans hellige sted?« (Sl 24:3). Jeg tror, at vi oplever »hans hellige steds« skønhed og fred, når vi træder ind i Herrens pragtfulde templer. Under præsident Gordon B. Hinckleys profetiske inspiration lever vi i tempelbyggeriets storhedstid. Sidste år blev der indviet et nyt tempel næsten hver uge. På en måned blev der indviet hele syv templer. Aldrig før i nogen tidsalder er tempelbyggeriet gået fremad i så stort et omfang. De trofaste hellige, som betaler deres tiende og offerydelse, har muligvis gjort dette, og enhver af dem vil modtage evige velsignelser for deres trofasthed. De, der har nydt godt af templets velsignelser, vil også blive evigt velsignet.

Enhver tempelbygning er en inspirationskilde, storslået og smuk på enhver måde, men det er ikke tempelbygningen alene, der velsigner. Begavelsens velsignelser og de guddommelige funktioner – der rummer så meget, som ikke er af denne verden, såsom præstedømmets nøgler – opnås ved lydighed og

Når vi fornemmer og ser hvert tempels fantastiske skønhed, kan vi ligesom i et syn se og få en erkendelse af de uendelige velsignelser, som kommer til så mange, netop fordi det er til.

trofasthed mod præstedømmemyndighed og indgåede pagter.

Når vi fornemmer og ser hvert tempels fantastiske skønhed, kan vi ligesom i et syn se og få en erkendelse af de uendelige velsignelser, som kommer til så mange, netop fordi det er til. Men vi bør huske på, at vi har trofaste ledere og hellige i områder af verden, hvor der endnu ikke findes nogen hellig bygning, hvor de kan modtage templets helliggørende og rensende ordinancer. De er stavspræsidentskaber, patriarker, højrådsmedlemmer, biskopråd og andre præstedømmeledere samt en masse trofaste hellige, som endnu ikke har modtaget deres begavelse, men som mere end noget andet ønsker at blive beseglet til deres elskede forældre, ægtefæller og børn. Vi har velsignelserne ved og ansvar for at hjælpe dem til at modtage templets velsignelser. Fremtidige templer vil på en måde blive en helliggørelse af vores hengivenhed og indsats for at opbygge Guds rige i vor tid.

Når vi står i vore moderne templers pragt og herlighed, bør vi stoppe op og tænke på de arbejdere uden skjorte og sko, som byggede templerne i Nauvoo og Kirtland. Hvert eneste tempel, som er opført i dag, er en hyldelse til Joseph og Hyrum Smith og en triumf for dem og alle de hellige, som har lidt ødelæggelse, mishandling og drab ved de onde pøbelhobe, som jog dem vespå.

Der er en triumf for lille Sardius Smith, en dreng på ni år, som under massakren i Haun's Mill den 30. oktober 1838 kravlede ind under blæsebælgen i smedjen for at gemme sig, og som blev skudt og dræbt, da han blev opdaget. Der er en triumf for biskop Edward Partridge (1793-1840), som blev grebet i sit hjem og slæbt ud på torvet af brutale og hjerteløse mænd, som derefter overhældte ham med brændende varm tjære og dryssede fjer på.

I Herrens templer lærer vi lydighed. Vi lærer at ofre. Vi

indgår pagter om kyskhed og indvier vores liv til hellige formål. Vi kan blive lutret og rensat og få vore synder vasket bort, så vi kan træde frem for Herren, rene, hvide og uplettede som nyfalden sne.

»Hvem kan drage op til Herrens bjerg?« Vi kan som i et syn se den næsten uendelige skare af udvalgte, hengivne og troende, som kommer til Herrens hellige sted for at søge dets velsignelser. Når de træder ind i de hellige lokaler, vil Nephi minde dem alle om, at »portens vogter er Israels Hellige og han beskæftiger ingen tjenerer der, og der er ingen anden vej end gennem porten, og han kan ikke be- drages, for Gud Herren er hans navn« (2 Nephi 9:41).

Når de hellige træder ind i de hellige tvættelses- og salvelseslokaler og tvættes, bliver de rensat åndeligt. Når de salves, fornyes de på sjæl og ånd.

Vi ser for os, de utallige unge og smukke par, som kommer for at blive gift. Vi ser tydeligt den ubeskrivelige glæde i deres ansigter, når de besegles til hinanden og når, gennem deres trofasthed, den hellige opstandelses velsignelser besegles på dem, med kraft til at komme frem i den første opstandelses morgen, iført herlighed, udødelighed og evigt liv. Vi ser myriader af familier omkring alteret, alle klædt i hvidt, med bøjede hoveder og hinanden i hænderne, mens de besegles til hinanden, som om de var født i den nye og evige pagt. Vi ser en hærskare af enlegatige børn, fulde af barndommens munterhed og iver, komme til Herrens hus med ærefrygt og undren for at blive døbt for de døde.

Vi ser som i et syn de utallige himmelske hærskerer, hvis evige rejse står i stampe, mens de venter på at stedfortrædende ordinancer skal blive udført for dem, såsom dåbens renselse, begavelsens hellige velsignelser og beseglingernes ophøjede salighed. Vi ser familier, der danser, jubler og græder af glæde, når de forenes i det hinsides.

Når vi tænker på befalingen om at stå på hellig grund, bør vi huske på, at udover templet, bør de helligste steder på jorden være vore egne hjem.

Vi er taknemlige for beseglingsmagten, som binder det i himlen, der er blevet bundet på jorden. Vi takker for og ærer vores storslåede og ydmyge profet, som besidder alle disse nøgler.

»Hvem kan stå på hans hellige sted?« Må vi udstrække vores hånd til dem, der vakler i troen eller som er i overtrædelse, så de kan komme tilbage. Når de har omvendt sig, har de særlig brug for begavelsens forløsende del. Må de da vide, at deres synder ikke mere vil blive husket.

Når vi tænker på befalingen om at stå på hellige grund, bør vi huske på, at udover templet, bør de helligste steder på jorden være vore egne hjem. Vore hjem bør udelukkende være indviet til hellige formål. I vore hjem bør man finde al den tryghed, den styrkende kærlighed og den medfølende forståelse, som vi alle så inderligt trænger til.

»Hvem kan drage op til Herrens bjerg, hvem kan stå på hans hellige sted?

Den som har skyldfrie hænder og et rent hjerte, den som

ikke farer med løgn og ikke sværger falsk« (Sl 24:3-4). For »hellighed smykker dit hus i al evighed, Herre« (Sl 93:5). □

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. Hvilken storslået velsignelse er det ikke at leve i tempelbyggeriets storhedstid.
2. Det er klogt at tænke på de tidlige arbejdere, som uden skjorte og sko, byggede templerne i Nauvoo og Kirtland.
3. Der er stadig mange medlemmer, som ikke bor nær et tempel. Alle Kirkens medlemmer har et ansvar for at hjælpe dem til at modtage templets velsignelser.
4. Templets velsignelser opnås ved lydighed og trofasthed mod præstedømmets myndighed og hellige pagter.
5. I templet lærer vi lydighed, offervillighed, kyskhed og indvielse af vores liv til hellige formål.
6. Udover templet bør de helligste steder på jorden være vore egne hjem, steder, som også er indviet til hellige formål.

DA VI FANDT EVANGELIET, FIK VORES FAMILIEMOTTO NY BETYDNING

For evigt & TRE DAGE

Den 14. februar knælede jeg ved alteret i templet i Mesa i Arizona sammen med min søster Jennifer, min far og min mor. Jeg var 15 år gammel og havde været medlem af Kirken i et år. Det, der for et år siden kun havde været et mål, var nu en realitet. Vi skulle besegles til hinanden som familie for tid og al evighed.

21 år tidligere var mine forældre, som endnu ikke var medlemmer, blevet viet ved en kirkelig ceremoni. Præsten sagde, at ægteskabet var »til døden jer skiller«, men mine forældre mente, at ægteskaber skulle være evigt. De underskrev breve til hinanden, og senere til Jen og mig, med ordene: »Jeg vil elske dig for evigt og tre dage.« Det var deres måde at give udtryk for deres håb om, at vi altid kunne være sammen.

Det var først, da min far fik problemer med ryggen, at vi traf et medlem af Kirken. En fysioterapeut, som hjalp min far med rygøvelser, begyndte at fortælle mine forældre om evangeliet. De fattede langsomt interesse og bad om at tale med missionærerne.

Det første møde, som vi overværede, var en stavskonference.

I årevis havde mine forældre afsluttet breve til hinanden og min søster og mig med ordene: »Jeg vil elske dig for evigt og tre dage.« De afspejlede vores håb om, at vi kunne være sammen altid. Det håb blev en realitet, da vi blev beseglet i templet i Mesa i Arizona.

Rebecca Armstrong
fortalt til Elyssa Renee Madsen

Temaet var styrkelse af familien. For min mor, der havde søgt efter måder at knytte vores familie endnu tættere sammen på, var konferencen svaret på en bøn.

Mine bønner blev også besvaret. Da missionærerne opfordrede os til at blive døbt, begyndte jeg at bede for at få at vide, om Kirken var sand. Da jeg i Joh 14:26-27 læste om det at have Helligånden og ikke frygte, vidste jeg, at det var sandt.

I DÅBENS VANDE

Den 11. februar 1996 blev hele min familie døbt. Vi var kun kommet i wardet i nogle få uger, så vi var forbavsed, da adskillige mennesker mødte op til dåben for at vise deres støtte.

Min familie satte sig som mål at blive beseglet i templet, så hurtigt som muligt. Vi begyndte at berede os på at komme i templet ved at fokusere på vores forhold til hinanden og til Frelseren. Vores familieforhold blev mere åndeligt, fordi vi studerede skrifterne og bad sammen.

Jeg prøvede at læse alt, som profeterne havde skrevet om at komme i templet. Jeg fulgte også min UP-vejleders forslag om at bede takkebønner.

I stedet for bare at bede min himmelske Fader om det, jeg gerne ville have, koncentrede jeg mig om at takke ham.

I TEMPLET

Den dag vi skulle besegles, vågnede vi og var meget begejstrede. Dagen var endelig kommet! Da vi ankom til templet, gik Jen og jeg rundt udenfor, mens mine forældre modtog deres begævelse. Vejret var pragtfuldt. Det var, som om blomsterne blomstrede bare for vores skyld.

Endelig var tiden inde til, at Jen og jeg, klædt i hvidt, kunne slutte os til vores forældre i beseglingsværelset. Jeg kan huske, at det gjorde indtryk på mig, at alt var så skinnende og rent og smukt. Da vi knælede ved alteret, kiggede jeg i

spejlene og så spejlbilleder af vores familie, som strakte sig i det uendelige. Jeg følte Ånden vidne for mig om, at vores familie kunne være sammen for evigt.

Da vi gik udenfor efter beseglingen, blev vi igen overrasket over at se, at mange mennesker var mødt op for at støtte os.

Først et par dage senere blev vi

klar over, at vi var blevet beseglet til hinanden nøjagtig et år og tre dage efter vores dåb. Pludselig antog vore forældres talemåde: »Jeg vil elske dig for evigt og tre dage« en helt ny betydning. Deres ønske var blevet opfyldt. Nu kunne vi være en familie for evigt. □

Rebecca Armstrong er medlem af Tucson University 1. Ward i Tucson Nord Stav i Arizona.

Den levende profets ord

GUDS SAG

»Dette er Guds sag og rige. Dette er hans genoprettede værk i de sidste dage, som har været holdt tilbage fra verden i århundreder for at komme frem i denne tid, tidernes fyldes uddeling, hvor alt det, der har eksisteret i tidligere uddelinger, er blevet knyttet sammen, og hvor himlen er blevet åbnet og Faderen og Sønnen viste sig for en dreng og talte til ham. Der findes intet andet mage til i hele verden. Der findes ingen anden sag som denne. Dette er Faderens kirke og rige. Tro det. Godtag dens lære. Vær lydlig mod dens vejledning. Arbejd for den. Giv af jeres styrke og energi og midler, så den kan rulle fremad, og så vil Herren velsigne jer og skænke jer en glæde, som I aldrig har kendt magen til.«¹

YDMYGHE

»Vær ydmyg. Der er ikke plads til arrogance i vores liv. Der er ikke plads til indbildskhed. Der er ikke plads til egoisme. Vi har et arbejde at udføre. Vi har noget, vi skal udrette ... »Vær ydmyg, så skal Herren, din Gud, lede dig ved hånden og besvare dine bønner« (L&P 112:10). Folk

spørger mig, hvad mit yndlingskriftsted er, og jeg svarer, at jeg har mange af dem. Men dette er et af dem. »Vær ydmyg, så skal Herren, din Gud, lede dig ved hånden og besvare dine bønner.«²

HVAD KAN DENNE KIRKE GØRE FOR EN MAND?

»Hvad kan denne kirke gøre for en mand? Enhver værdig mand kan bære Guds præstedømme og tale i Guds navn, han, som er verdens Frelser. Hvor er det dog en dyrebar og vidunderlig og herlig velsignelse, brødre, at kunne gøre det.

Den tilbyder velsignelsen ved ledelse i Kirken, magten og myndigheden og evnen til at lede Kirkens anliggender og samtidig udvikle lederevner og karakterstyrke og hæve sig over livets dagligdags ting og vandre som en Guds søn med hans guddommelige præstedømmes myndighed. Det er det, som denne kirke kan gøre for en mand. Den giver dem mulighed for at tjene, undervejs, udvikle sig på mange områder, læse de dyrebare ord, som Herren har åbenbaret og gøre dem til en del af sit kundskabslager.«³

HVAD KAN DENNE KIRKE GØRE FOR EN KVINDE?

»Hvad kan denne kirke gøre for en kvinde? Den giver hendes liv større værdighed. Den giver hendes liv større mening. Den giver hendes liv et livssyn, som ikke kan opnås på nogen anden måde. Hun bliver medlem af den storslåede Hjælpeforening, en kvindeorganisation med fire millioner medlemmer, der har deres eget præsidentskab, deres egen bestyrelse, deres studiekursus og deres storslåede humanitære arbejde, ja, alt dette, der bliver så betydningsfuldt og smukt og vidunderligt og som vil udvikle hende og give hende et nyt livssyn og en ny mening med livet.«⁴

HVAD KAN DENNE KIRKE GØRE FOR BØRN?

»[Denne kirke] sætter deres forældre i et nyt lys, et nyt perspektiv. De udvikler en respekt og en kærlighed til deres forældre. Hvor evangeliet hersker i hjemmet, er der fred, kærlighed, harmoni, vækst og udvikling. Denne kirke opmuntrer børn til at søge en uddannelse.«⁵

BEVAR TROEN

»Jeg ser mænd og kvinder – men ikke mange, kan jeg med taknemlighed sige – som tjener tappert i Kirken, som tilsyneladende elsker Herren og søger at fremme hans værk, men, som når de bliver afløst fra kaldelsen, driver bort og mister troen ... Vær pålidelige, i solskin og uvejr. Vær trofaste. I velstand og fattigdom, vær trofaste. I ungdom såvel som alderdom, vær trofaste. Dette er den Almægtiges værk ... Gud har talt fra himlene for at erklære sandheden af dette, hans værk. Og der findes ingen røst større end hans røst. Hans Søn har talt til mennesker på jorden og forkyndt sin identitet, sin eksistens og sin store og guddommelige rolle i Faderens plan som verdens Forløser og Frelser. Og disse sandheder består, ligeså længe som jorden består. Bevar troen på disse store og hellige sandheder ... Hold ud til enden, så vil Gud velsigne jer og krone jeres dage med glæde, fred og kærlighed.«⁶

RIGETS FREMTID

»Det, som vi [i Kirken] hidtil har set, antyder det forbløffende, herlige og vidunderlige, som vi kan vente i fremtiden. Jeg tror ikke, at noget nulevende menneske kan fatte, hvad Kirken vil blive til. Der er ingen grund til at antage, at dens vækst

ikke fortsætter. Den skal vokse. Den skal gå fremad for at opnå den hensigt og det formål, som Herren har sat for den. Det er vores opgave at få den til fortsat at skride fremad.«⁷ □

NOTER

1. Regionalkonference på Oahu i Hawaii, den 22. januar 2000.
2. Møde for unge og UV'ere i Spokane i Washington, den 22. august 1999.
3. Møde i Cairns i Australien, den 26. januar 2000.
4. Møde i Cairns i Australien, den 26. januar 2000.
5. Møde i Cairns i Australien, den 26. januar 2000.

6. Regionalkonference på Oahu i Hawaii, den 23. januar 2000.

7. Interview med *Church News*, den 2. november 1999.

Hvor evangeliet hersker i hjemmet, er der fred, kærlighed, harmoni, vækst og udvikling.

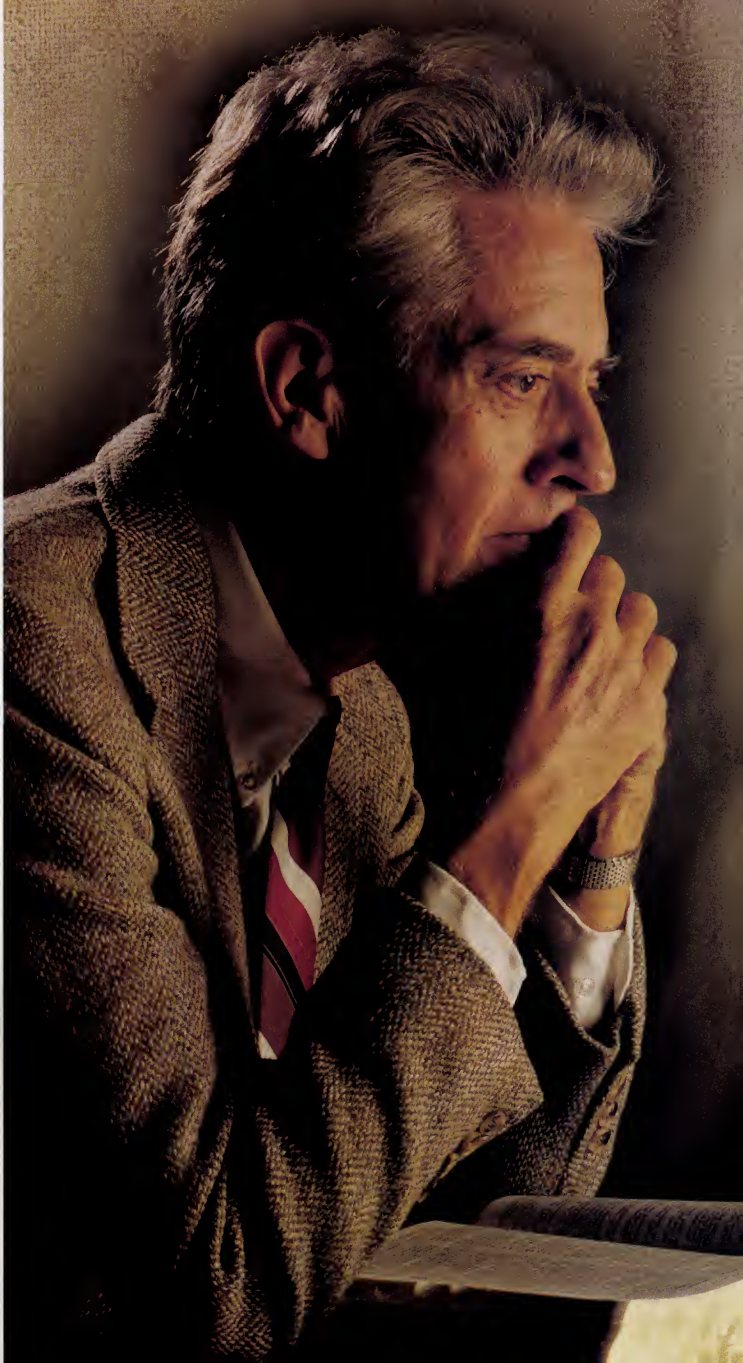

Søg

Vi må huske på Nephis belæring om, at Guds hemmeligheder, den mest udsøgte åndelige føde, ikke kan forstås »medmindre man adspurgte Herren«.

TI. VENSTRÉ: KRISTUS OG DEN RIGE UNGE MAND. AF HENRICH HOFMANN. TI. HØJRE: FOTOUILLSTRATION. WEDEN C. ANDERSEN

Giv næring til Å N D E N

Eldste Dallin H. Oaks

De Tolv Apostles Kvorum

Gud åbenbarer sig selv og sine evige sandheder for dem, der søger, tjener og ydmygt lytter til hans lærdomme.

Vi ved, at vore fysiske legemer har brug for visse næringsstoffer for at opretholde livet og bevare fysisk og mental sundhed. Hvis vi ikke får de næringsstoffer, lider vores fysiske og mentale livskraft skade, og vi bliver det, man kalder *underernærede*. Underernæring medfører symptomer som nedsatte mentale funktioner, fordøjelsesbesvær, afkræftelse og synsforstyrrelser. God ernæring er især vigtig for mindre børn, hvis voksende kroppe let lider skade, hvis de berøves de næringsstoffer, som er nødvendige for normal vækst.

Vores ånd kræver også næring. Ligesom der findes føde til legemet, findes der også føde til ånden. Følgerne af åndelig underernæring er lige så alvorlige for vores åndelige liv, som den fysiske underernæring er for vores fysiske legeme. Symptomerne på åndelig underernæring er nedsat evne til at fordøje åndelig føde, åndelig afkræftelse og forstyrrelse af det åndelige syn.

Det er visse vigtige principper, som vi skal kende for at kunne sikre os, at vi og vore børn ikke kommer til at lide af åndelig underernæring.

Vi kender de vigtigste kilder til åndelig føde: Bøn, studium af skrifterne, overværelse af inspirerende møder, synge Zions salmer, virke i vore kaldelser, faste, modtagelse af nadveren og indgåelse af andre

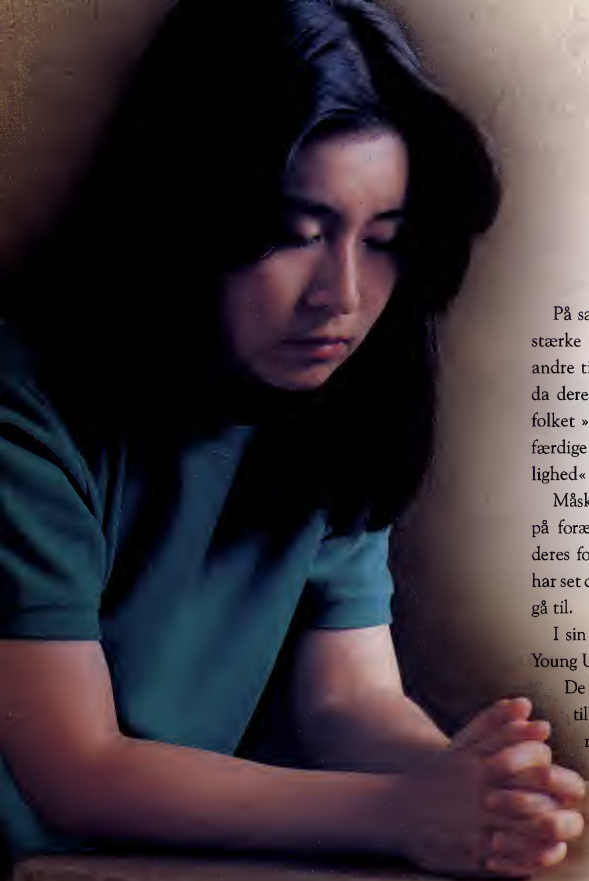
pagter, som for eksempel i templet. Vi ved også, at visse oplevelser kan hindre optagelsen af åndelig føde, ligesom visse giftstoffer kan forhindre, at vi optager den nødvendige fysiske næring fra fysisk føde. For eksempel vil alt, der får Herrens Ånd til at vige bort, såsom

pornografi, banden eller vrede, hindre os i at optage den åndelige føde, vi har brug for fra oplevelser, som normalt ville rumme åndelig føde. Nogle fysiske stoffer, som dem, der forbydes i visdomsordet, skader både legeme og ånd. Vi skal sikre os, at vore børn får tilstrækkelig åndelig føde, og at de er beskyttet mod de påvirkninger, som hindrer at denne føde bliver til åndelig næring.

AT NÆRE DEN NÆSTE GENERATION

Hvis forældre får tilstrækkelig åndelig næring, sikrer det så samtidig, at deres børn også får det? Skønt visse fysiske karaktertræk går i arv, viser erfaringen os, at stærk tro og åndelighed ikke automatisk nedarves fra en generation til den næste. Tænk på kong Benjamins eksempel, han, der var en af de største lærere i Mormons Bog. Han forkyndte det rene evangelium til en generation, der blev så dybt påvirket, at de »ikke mere [var] tilbøjelige til at gøre ondt, men bestandig gøre godt«. De havde en oplevelse, som de kaldte en »stor forandring« i hjertet (Mosiah 5:2). Men den fantastiske tro og åndelighed gik ikke automatisk i arv til deres efterkommere. Skriften beretter:

»Nu skete det, at der var mange af den opvoksende slægt, som ikke kunne forstå kong Benjamins ord, da de

var små børn, da han holdt sin tale til folket; og de troede ikke på deres fædres overleveringer.

De troede ikke på det, der var blevet talt om de dødes opstandelse, og de troede heller ikke på Kristi tilkommelse.

For deres vantros skyld kunne de ikke forstå Guds ord, og de blev hårdhjertede.

Og de ville ikke lade sig døbe, og de ville heller ikke slutte sig til kirken. Og de skilte sig ud fra de andre med henblik på deres tro og forblev således lige siden i deres kødelige og syndige tilstand; thi de ville ikke påkalde Herren, deres Gud« (Mosiah 26:1-4).

På samme måde fik den lamanitiske profet Samuels stærke forkyndelse cirka hundrede år senere mange andre til at komme til troen. Men skriften beretter, at da deres børn voksede op, blev de ført på vildspor, og folket »begyndte at få mindre tro og blive mindre retfærdige på grund af den opvoksende slægts ugudelighed« (3 Nephi 1:30).

Måske har I blandt jeres egne bekendte set eksempler på forældre, som er trofaste, men hvis børn forkaster deres forfædres tro eller er ligegyldige over for den. Jeg har set dette, og jeg har undret mig over, hvordan det kan gå til.

I sin første tale til studerende og lærere på Brigham Young University mindede ældste Merrell J. Bateman fra De Halvfjerds i sin egenskab af skolens rektor sine tilhørere om et vigtigt princip: »Guds børn består af mere end blot intellekt og krop. Intellektet huses i en ånd, der også skal uddannes. Hellige eller højere sandheder, der har med ånden at gøre, er de grundlæggende sandheder ... og de er centreret omkring Jesus Kristus som Guds Søn ... der gav sit liv for verdens synder« («A Zion University», *Brigham Young University 1995-1996 Speeches*, 1996, s. 126).

Vi ved alle, at Herren har befalede forældre i Zion, som har børn, at undervise dem i evangeliets grundlæggende lære, nemlig tro på Kristus og læren om omvendelse, dåb og Helligåndens gave. Hvis forældrene ikke gør det, hviler synden på deres hoveder (se L&P 68:25). To år efter den tidlige åbenbaring befalede Herren de hellige at »opdrage [deres] børn i lys og sandhed« (L&P 93:40) og derpå fremhævede han betydningen af den befaling ved at anvende den direkte på Sidney Rigdon (1793-1876) og Frederick G. Williams (1787-1842), der var nykaldede rådgivere i Det Første Præsidentskab. Til præsident Williams sagde han:

»Du har ikke lært dine børn lys og sandhed efter befalingerne, og den onde har endnu magt over dig, og dette er årsagen til din sorg.

Og nu giver jeg dig den befaling, at om du vil hjælpes, må du sætte dit eget hus i orden, thi der findes meget, som ikke er rigtigt i dit hus« (L&P 93:42-43).

Jeg mener, at alle forældre bør huske på denne vigtige sandhed, nemlig at hvis de ikke underviser deres børn i lys og sandhed, har den onde magt over de børn.

PÅ HERRENS MÅDE

Mens jeg har tænkt over, hvordan man hindrer åndelig underernæring, og hvordan man overfører tro og åndelighed fra en generation til den næste, er jeg nået til den konklusion, at det vigtigste, som vi skal forstå i den sammenhæng er, at åndelige sandheder – det som skriften nu og da kalder »Guds hemmeligheder« – skal forkyndes og videregives på Herrens måde, ikke på verdens måde. Det ses igen og igen i skrifterne.

Da fader Lehi prøvede at forklare sit syn for sine opørske ældre sønner og formane dem til at holde Guds befalinger, begyndte de at diskutere hans ord. Den unge Nephi, der netop havde modtaget den herlige forklarende åbenbaring, som han havde søgt, skrev, at hans far havde talt »meget, som var vigtigt, men vanskeligt at forstå, medmindre man adspurgte Herren, men eftersom de var forhædede i deres hjerter, søgte de ikke Herren, som de burde« (1 Nephi 15:3). Vi må huske på Nephis belæring om, at Guds hemmeligheder, den mest udsøgte åndelige føde, ikke kan forstås »medmindre man adspurgte Herren«.

Bed

»Studium og fornuft er utilstrækkelige metoder, når det gælder om at nærme sig Gud og få en forståelse af hans evangeliums lære. Det, der hører Gud til, skal læres på hans egen måde, ved tro på Guds åbenbaring fra Helligånden.«

Der er andre vigtige ingredienser. Profeten Ammon gav denne betydningsfulde opskrift: »Ja, den, som omvender sig og øver sig i tro og gør gode gerninger og beder uden ophør, ham bliver det forundt at kende Guds hemmeligheder« (Alma 26:22).

Hvorfor er det så vigtigt at kende Guds hemmeligheder? Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) har forklaret:

»Af alle kundskabens skatte er den vigtigste kundskaben om Gud: Hans eksistens, magt, kærlighed og løfter ...

Hvis vi tilbringer vores livs dage med at samle verdslig kundskab på be-

kostning af den åndelige, så er vi inde i en blindgyde, for dette liv er tiden, hvor man skal berede sig på at møde Gud; dette liv er tiden til at opbygge tro ...

Verdslig kundskab, hvor vigtig den end er, kan aldrig frelse en sjæl eller åbne det celestiale rige« (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 390).

Kundskaben om Gud og hans frelsesplan er den form for kundskab, som frelser, og den form for kundskab kan kun erhverves på Herrens måde.

Gud åbenbarer sig selv og sine evige sandheder – den åndelige føde, som skriften kalder for livets brød og det levende vand – for dem, der søger, der tjener, der holder hans befalinger og som venter og ydmygt lytter efter hans lærdomme. Studium og fornuft er passende i begyndelsen af denne proces, men »det, der hører Gud til kan ikke læres alene ved studium og fornuft. Skønt studium og fornuft er vigtige og gavnlige, så er de dog utilstrækkelige metoder, når det gælder om at nærme sig Gud og få en forståelse af hans evangeliums lære. Vi kan ikke lære det,

der hører Gud til, hvis vi forkaster eller i hvert fald ikke anvender den ufravigelige metode, som Gud har anvist til at lære det. Det, der hører Gud til, skal læres på hans egen måde, ved tro på Gud og åbenbaring fra Helligånden« (Dallin H. Oaks, *The Lord's Way*, 1991, s. 56). Kun på den måde kan vi opnå den åndelige oplysning, næring og kraft, som er nødvendig for at undervise og videregive tro og vidnesbyrd.

Evangelisk indlæring begynder sædvanligvis med studium og fornuftsslutninger, men så vidt jeg kan se, er de intellektuelle metoder alene ikke særlig effektive til at videregive varig tro og dyb åndelighed fra en person til en anden, eller fra en generation til den næste.

Mormons Bog rummer mange eksempler på dette. For eksempel, nogle år før Kristi komme »begyndte folk at forhærde deres hjerter med undtagelse af den del ... som havde størst tro, og de begyndte at forlade sig på deres egen styrke og egen visdom ...

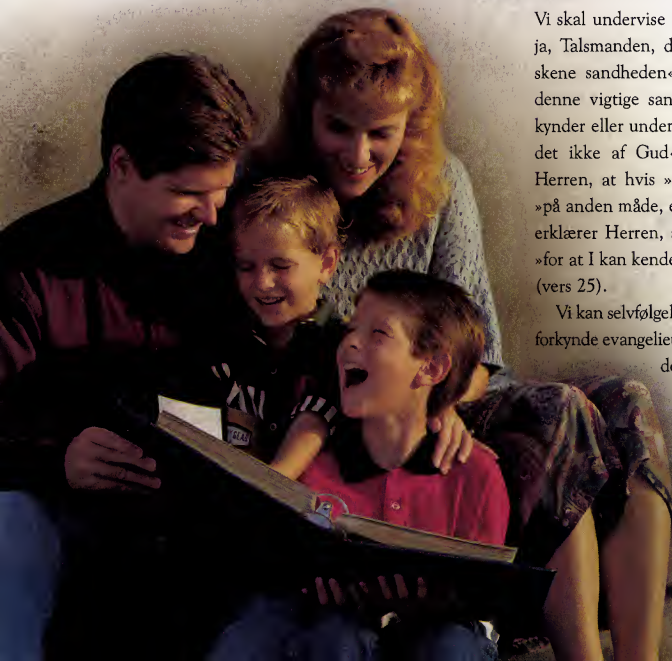
Og de begyndte at strides og trættes indbyrdes, idet de sagde:

Det er ikke fornuftigt, at der skal komme et sådant væsen som en Kristus« (Helaman 16:15, 17-18).

Og skriften konkluderer: »Satan [fik] dog stor magt over folket i hele landet« (Helaman 16:23).

Herrens måde at forkynde evangeliets sandheder på er beskrevet i den åbenbaring fra 1831, der nu kendes som afsnit 50 i Lære og Pagter. Her får vi at vide, at det ikke er nok blot at tale om eller undervise i sandheden. Vi skal undervise i evangeliets sandheder »ved Ånden, ja, Talsmanden, der blev udsendt for at lære menneskene sandheden« (vers 14). Herren fremhæver igen denne vigtige sandhed ved at advare, at hvis vi forkynder eller underviser i evangeliet »på anden måde, er det ikke af Gud« (vers 18). På samme måde siger Herren, at hvis »sandhedens ord« (vers 19) *modtages* »på anden måde, er det ikke af Gud« (vers 20). Endelig erklærer Herren, at han har forklaret disse principper, »for at I kan kende sandheden og forjage mørket fra jer« (vers 25).

Vi kan selvfølgelig ignorere disse formaninger og søge at forkynde evangeliet for vore børn eller undersøgere på verdens måde med studium og fornuft, uden Åndens vidnesbyrd og belæring. Men resultatet er ikke det samme. Hvis vi afviger fra Herrens måde, giver vi afkald på Herrens løfter. Præsident Brigham Young (1801-1877) forklarede en vigtig forskel på omvendelse, der bygger på

fornuftsmæssige grunde, og en omvendelse, der bygger på et åndeligt vidnesbyrd, da han sagde: »Mange modtager evangeliet, fordi de ved, at det er sandt. De er overbevist om, at det er sandt; stærke argumenter overvælder dem, og efter oprigtig overvejelse, tvinges de efter deres fornuft til at indrømme, at evangeliet er sandt. De giver efter for det og adlyder dets første principper, men søger aldrig at blive oplyst af Helligåndens kraft. Sådanne træder ofte ved siden af« (Kirkens prææsidenters lærdomme: Brigham Young, 1997, s. 80).

Der er mennesker, hvis intellektuelle indfaldsvinkel til det åndelige, har gjort dem åndeligt underernærede og sårbare over for tvivl og bekymringer. Præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, har foreslået, hvordan sådanne mennesker kan søge større åndelighed: »Deres tro kan styrkes ved at følge deres intuitive dømmekraft og deres sjæles reneste og ædlest følelser« (Reach Up for the Light, 1990, s. 29). Bemærk præsident Fausts brug af ordet følelser. Det åndelige, som omvendelse og vidnesbyrd, sker i høj grad gennem følelser – åndens oplysning. De, der søger eller lader sig tilfredsstillende med en intellektuel overbevisning, lever i en åndelig bolig, som er bygget på sand. For dem og deres børn – hvis det er hele den arv, som deres børn opnår – er den bolig for stede sårbar. Det, der hører Gud til, såsom åndelig omvendelse og vidnesbyrd, skal videregives på Herren måde, »ved Ånden«.

Som svar på en skeptikers spørgsmål om opstandens guld hemmeligheder:

»Det er givet mange at forstå Guds hemmeligheder, men alligevel er der pålagt dem en streng befaling om, at

Undervis

Vi får at vide, at det ikke er nok blot at tale om eller undervise i sandheden. Vi skal undervise i evangeliets sandheder »ved Ånden, ja, Talsmanden, der blev udsendt for at lære menneskene sandheden«.

de kun skal meddele deraf ifølge den del af hans ord, som han giver menneskenes børn i forhold til den flid og agtpågivenhed, som de skænker ham.

Øg derfor modtager den, der forhæder sit hjerte, en mindre del af ordet; og den, der ikke forhæder hjertet, til ham gives der en større del af ordet, indtil det forundes ham at forstå Guds hemmeligheder, ja, indtil han forstår dem fuldstændigt.

Øg til dem, der forhæder hjertet, gives en mindre del af ordet, til de ikke ved noget om Guds hemmeligheder; og da tages de til fange af djævelen og føres efter hans vilje til

fordærvelse. Øg det er det, der menes med helvedes lænker« (Alma 12:9-11).

Vi underviser i og forstår Guds hemmeligheder ved åbenbaring fra hans Helligånd. Hvis vi forhæder vores hjerte mod åbenbaring og begrænser vores forståelse til det, vi kan opnå ved studium og vores fornuft, så er vi begrænset til det, som Alma kalder »en mindre del af ordet«.

STYRKEN I FORÆLDRES EKSEMPEL

Når vi stræber efter at videregive tro og åndelig næring til vore børn, er få metoder mere effektive end forældrenes eksempel. Familiebøn og forældres belæringer og vidnesbyrd, som ved familieaften, er stærke metoder til videregivelse af religiøse værdier. Det samme er helligholdelse af sabbatten, tiendebetaling og missionering.

For mere end hundrede år siden mindede præsident George Q. Cannon (1827-1901), der var førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, forældre om dette princip.

Hvis de belærer om sande principper og viser disse principper i handling gennem passende eksempler, så, sagde han, »vil børnene, når de vokser op, tænke på deres forældres eksempel og gerninger. Årene, der kommer, vil give mere vægt til det, som [forældrene] har sagt og gjort« (Gospel Truth, red. Jerreld L. Newquist, 1987, s. 383). Jeg har set sandheden og kraften i den metode, når jeg har tænkt over mine egne forældres eksempel.

Noget af det vigtigste, som forældre kan gøre for deres børn, er at være værdige eksempler og give dem mulighed for personlige åndelige oplevelser. Statistiske undersøgelser blandt kirkemedlemmer i Nordamerika viser, at forældrenes eksempel er den allervigtigste enkeltstående faktor, når det gælder påvirkningen af de unges adfærd og tro. Disse undersøgelser viser også, at

familieoplevelser er den stærkeste metode til påvirkning af religiøs adfærd – de overgår langt virkningen af Kirkens aktiviteter. Familiens religiøse adfærd mens børnene er unge er afgørende for deres værdier og adfærd, når de blive voksne.

Den samme påvirkning gør sig gældende, når eksperterne ser på dem, der falder fra Kirken. Der, hvor familien er religiøs i sine idealer og handlinger, er den andel af de unge, som forbliver aktive i Kirken hele

deres liv, fire gange så stor, som blandt dem, hvor familien ikke er religiøs.

Det er ikke overraskende, men maner dog til eftertanke. Tænk på det ansvar, som forældre påtager sig, når de forsømme familiens religiøse pligter, eller når de hengiver sig til en adfærd, som de ikke ønsker for deres børn. Intellektuelle metoder og oplevelser er ikke tilstrækkelige til at videregive tro og åndelighed. Forældre, som ikke er gode eksempler for deres børn og som ikke giver dem personlige åndelige oplevelser, bringer videregivelsen af tro og åndelighed til den næste generation åndeligt i fare.

Forældre underviser mest effektivt ved det, som deres børn ser dem gøre. De eksempler, som påvirkede mig mest, var min mors udtryk for tro på Gud, hendes totale og kritikløse støtte af Kirkens ledere og hendes trofaste tiendebetaling, selv i svære tider.

Jeg vil beskrive tre forældre, der var den slags eksempler, som giver børn den åndelige næring, som de har brug for gennem hele deres liv.

Levi M. Savage var sidste dages hellig pioner og blev kaldet til at opdyrke det østlige Arizona. År efter år arbejdede han trofast i sit pålagte område. Men da hans store familie var bragt i vej, trængte han til en pause. Han ville ikke bede om at blive afløst fra sin mission, men tillod sin søn at kontakte præsident Joseph F. Smith (1838-1918) i Salt Lake City for at sige, at den 70-årige bror Savage stadig »udførte sit arbejde på Woodruffdæmningen og gik de 9,5 km til og fra arbejde«. Budbringeren spurgte, om bror Savage havde fuldført sin mission og nu kunne tillade sig at flytte,

Modtag

**Modtagelse af nadverens
symboler – brødet og
vandet – er en af de
måder, hvorpå vi kan
»fyldes med den
Helligånd«, som
Frelseren sagde.**

men tilføjede, at »han er villig til at blive boende, hvis vi mener, at det er bedst for ham«. Kirkens prædicator sendte besked om, at bror Savage »frit kunne slå sig ned, hvor han ville«.

Da bror Savage havde modtaget den besked, blev han boende en tid mere, indtil den nye dæmning var færdig, »så der kunne komme vand til dalen igen«. Først da følte Levi Savage sig løst af den forpligtelse, som præstedømmelederne i 1871, 47 år tidligere, havde pålagt ham (citeret i Nels Anderson, *Desert Saints*, 1942, s. 359). Sikke en arv af tro og tjenstvillighed, han efterlod som åndelig arv til sine børn og andre!

Mit næste eksempel stammer også fra pionertiden. Da de hellige havde brug for store mængder klude til deres papirfremstilling, bad Det Første Præsidentskab biskopperne om at iværksætte kludeindsamlinger i deres lokale ward og bebyggelser. I 1861 kaldte præsident Brigham Young det trofaste medlem George Goddard på en sådan »kludemission« for at fremme denne indsats.

Bror Goddard mindedes: »[Denne kaldelse] var et hårdt slag mod min medfødte stolthed ... Efter at have været kendt som købmand og auktionsholder i mange år, så man mig nu gå fra dør til dør med en kurv over den ene arm og en tom sæk i den anden for at spørge efter klude. Åh, sikke en ændring i min status ... Da præsident Young fremsatte anmodningen, lammede ydmygelsen mig næsten, men efter at have tænkt mig lidt om, kom jeg i tanke om, at jeg kom til disse dale fra mit hjemland, England, for at gøre min himmelske Faders vilje. Min tid og mine midler skulle stå til hans rådighed. Derfor svarede jeg ja til præsident Youngs anmodning« (citeret i Leonard

J. Arrington, *Great Basin Kingdom*, 1958, s. 115).

I mere end tre år rejste George Goddard fra Franklin i Idaho mod nord til Sanpete County i Utah mod syd og besøgte flere hundrede hjem. Om sløvdagen prædikede han såkaldte »klødeprædikener«. Da hans treårige mission var forbi, havde han indsamlet mere end 45 tons klude til papirprojektet. Det var et ydmygt arbejde, men det var af stor betydning for hans samfunds fremgang, og det var blevet ham pålagt af en præstedømmeleder.

Med tredje eksempel er af nyere dato.

I Tongan Saints: Legacy of Faith, fortæller rektor for Brigham Young University – Hawaii, Eric B. Shumway, om en oplevelse, som han havde som ung missionær på Tonga. Han blev inviteret til aftensmad hos en trofast tongansk familie, som levede i stor fattigdom. Bror Shumway skriver:

»Familien Kinikini havde hverken plantage eller husdyr på Tongatapu, bortset fra en lille flok ænder, der efterhånden var blevet decimeret til en enkelt lille ælling. Da jeg satte mig på gulvet i familiens kreds den aften, kiggede fire små børn på, mens deres mor lagde små stykker kogt brødfrugt foran hver af os. Men foran mig lagde hun en friskkogt ælling. Syntet og duften af denne delikatesse gjorde et synligt indtryk på børnene, som sad stille med hænderne foldet i skødet. Ællingen var tydeligvis til mig.

»Jeg kan ikke spise den alene,« sagde jeg til [bror] Tevita Muli. »Lad os dele den.«

Men inden jeg kunne nå at dele den, brød Tevita Muli hurtigt ind: »Nej, spis den selv. Den er din!«

»Men dine børn?« protesterede jeg.

Tjen

**Gud åbenbarer sig
selv og sine evige
sandheder – den åndelige
føde, som skriften kalder
for livets brød og det le-
vende vand – for dem,
der søger, der tjener,
der holder hans befa-
linger og som venter
og ydmygt lytter efter
hans lærdomme.**

»De vil ikke røre den,« fortsatte han. »Du viser dem ære ved at spise den selv. En dag vil de med stolthed fortælle deres børn, at de måtte undvære kiki (kød), så en Herrens tjener kunne spise sig mæt.« (1991, s. 10).

Forældres eksempler som disse giver åndelig næring og opbygger tro i børnene og andre, som ser dem. Det er den form for undervisning, som skaber vidnesbyrd og videregiver tro og åndelighed til den næste generation.

GIV DEN ÅNDELIGE VÆKST NÆRING

Jesu ord til den samaritanske kvinde ved Jakobsilden minder os om for-

skellen på det verdslige og det himmelske, mellem fysisk næring og åndelig næring. »Enhver, som drikker af dette vand, skal tørste igen,« sagde han til kvinden. »Men den, der drikker af det vand, jeg vil give ham, skal aldrig i evighed tørste. Det vand, jeg vil give ham, skal i ham blive en kilde, som vælder med vand til evigt liv« (Joh 4:13-14).

Jesus anvendte ofte velkendte eksempler som mad og drikke i sine belæring. I saligprisningerne sagde han: »Salige er de, som hungre og tørster efter retfærdigheden, for de skal mættes« (Matt 5:6). Den inspirerede beretning i Mormons Bog afslører den åndelige måde, hvorpå dette løfte opfyldes: »... thi de skal fylde med den Helligånd« (3 Nephi 12:6; fremhævelse tilføjet).

I Mormons Bog lærer vi også, at modtagelse af nadverens symboler – brødet og vandet – er en af de måder, hvorpå dette opnås: »Den, som spiser dette brød, spiser af mit legeme for sin sjæl; og den, der drikker af denne vin, drikker af mit blod for sin sjæl; og den sjæl skal aldrig hunge eller tørste, men være mættet« (3 Nephi 20:8).

Johannes skriver, at Jesus har sagt: »Jeg er livets brød. Den, der kommer til mig, skal ikke sulte, og den, der tror på mig, skal ikke tørste« (Joh 6:35).

Når vi overvejer, hvordan vi skal undervise vore børn om det, der hører Ånden til – hvordan vi skal give dem levende vand og livets brød – bør vi forstå, at det skal ske på Herrens måde, ikke på verdens måde. Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum skrev: »Det kræver en særlig dømmekraft at bevise noget, der hører det åndelige til. Ingen videnskabelig forskning, ingen intellektuel undersøgelse, ingen efterforskning, som vi mennesker kender, kan bevise, at Gud er et personligt væsen, at alle mennesker skal opstå til udødelighed og at omvendte sjæle fødes af Ånden ... Åndelige sandheder kan kun bekræftes med åndelige midler« (*The Millennial Messiah*, 1982, s. 175).

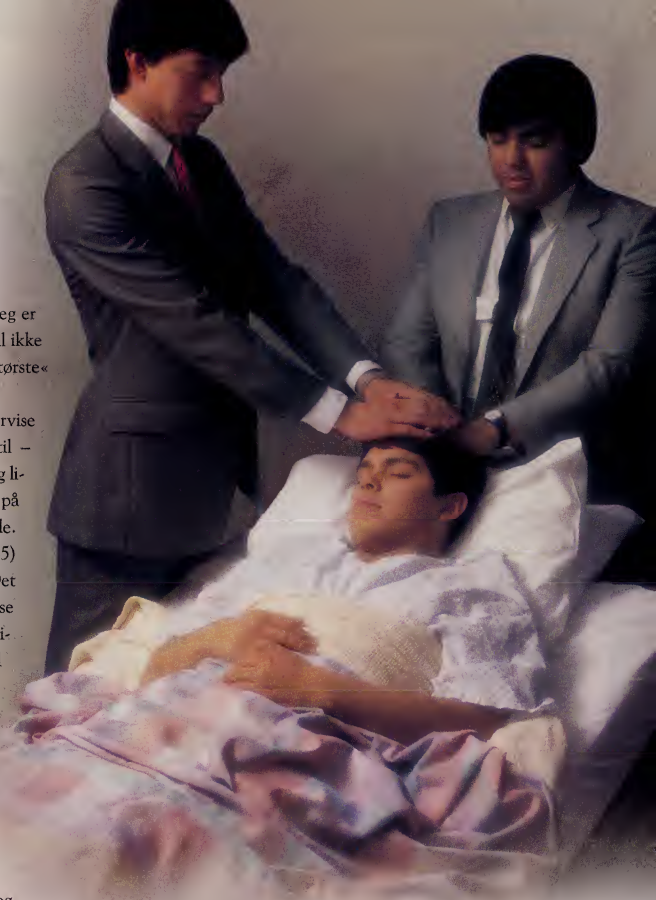
Intellektuelle metoder – studium og fornuft – er vigtige for vores fremgang mod evigt liv, men de er ikke tilstrækkelige. De kan berede vejen. De kan klargøre sindet til at modtage Ånden. Men det, som skrifterne kalder *omvendelse* – den forandring i sind og hjerte, som giver os vejledning og styrke til at bevæge os mere beslutsomt frem mod evigt liv – opnås kun ved Helligåndens vidnesbyrd og kraft.

Præsident James E. Faust belærte os om den samme sandhed, da han opfordrede os til at nære det, som han kaldte »en enkel, ubekymret tro« og bemærkede, at vi til tider »bruger tid på at tilfredsstille vores intellektuelle ego og stræber efter at finde alle svarene, før vi kan anerkende noget.« Han fortsatte: »Vi søger alle efter

sandhed og kundskab. At nære den enkle, ubekymrede tro begrænser ikke vores søgen efter vækst og præstationer. Tværtimod kan det styrke og fremskynde vores fremgang« (*Reach Up for the Light*, s. 15).

Evangeliske sandheder og vidnesbyrd modtages fra Helligånden ved bønssom søgen, ved tro, ved studium af skrifterne, ved retscaffen livsførelse, ved at lytte til inspireret vejledning og råd, ved seriøse samtaler med troende mennesker og ved ærbødigt personligt studium og stille overvejelse. Det er ved disse midler, at vore sjæle får næring og vi indfridder det løfte, som findes i 3 Nephi, om at vi »fyldes med den Helligånd« (12:6). □

Fra en tale, som blev holdt på Ricks College den 13. februar 1996.

»Det var det, jeg søgte!«

Rodolfo Barboza Guerrero

Lige fra dengang, hvor jeg var en lille dreng hjemme i Lima i Peru, har jeg haft en stærk trang til at søge det, der hører

Gud til. I min barndom kom jeg trofast i min families trossamfund. En del af min ungdom sang jeg i kirkekoret.

Men da jeg som 17-årig bad i kirken, fyldtes mit sind med uvished. En bestemt lærdom fik mig til at tvivle på, at jeg var i den rigtige kirke.

Den aften læste jeg en stor del af Det Nye Testamente. Jeg talte også med en nabo, som tilhørte et andet trossamfund, og sammen læste vi fra Bibelen og fandt svar på nogle af de doktrinerne spørgsmål, som var begyndt at forurolige mig.

Det var ikke svært for mig at erkende, at jeg havde været på den gale vej. Men det var ikke let at finde sandheden. Jeg overværede forskellige religiøse møder. Jeg læste adskillige artikler, som omhandlede Gud, men ingen af dem vakte synderlig interesse hos mig. Imens fortsatte jeg med at læse Det Nye Testamente. Jeg var meget interesseret i at høre mere om de få, som ikke »hører til denne fold«, som Jesus nævnte i Joh 10:16.

I næsten et år betragtede jeg mig som kristen, men uden at tilhøre noget bestemt trossamfund. Jeg læste på

et teknologisk institut, og religion var et hyppigt samtaleemne. En dag hørte jeg en diskussion mellem en ung sidste dages hellig og et medlem af et andet trossamfund. Sikkerheden i den sidste dages helliges stemme og kraften af hans ord gjorde et dybt indtryk på mig. Det eneste, som jeg havde hørt om mormoner var, at de var en bande cowboys. Jeg kendte ikke nogen mormoner personligt, og der var ikke nogen SDH-kerke i nærheden.

Det var omkring på det tidspunkt, at jeg en dag sad og ventede i en læges venteværelse, og jeg opdagede, at den unge dame, som sad ved siden af mig, havde åbnet en bog med et blåt omslag. Bogens tekst var skrevet i kolonner ligesom Bibelen. Jeg var nysgerrig efter at se, om det var Bibelen, men jeg ville også gerne læse videre i den tegneserie, som jeg sad med.

Jeg kiggede på den blå bog og læste et ord, som stod øverst på siden: Alma. Jeg prøvede at komme i tanker om det navn fra mit eget bibelstudium, og så vendte jeg tilbage til min tegneserie. Men den blå bog blev ved med at drage mig, og igen rettede jeg blikket mod den mystiske bog.

Da den unge dame bemærkede min interesse, spurgte jeg hende, om det var Bibelen. Hun svarede nej og spurgte mig, hvilken kirke jeg tilhørte. Jeg sagde, at jeg ikke tilhørte nogen, fordi jeg ikke vidste, hvilken der var sand.

Den nat kunne jeg ikke lade være med at tænke på den sære bog. Jeg vidste ikke, hvad den hed, for den unge dame havde bare sagt, at den tilhørte mormonkirken. Jeg fortalte min ven Ghersi om den, og han tilbød at skaffe mig et eksemplar. Der gik flere uger, og så en eftermiddag rakte han mig en bog uden omslag og med slidte sider. Det eneste, han sagde, var: »Her er bogen.«

Den eftermiddag slog jeg op i bogen og læste Joseph Smiths vidnesbyrd. Jeg følte, at det var lige det, jeg altid havde villet vide. Følelsen blev stærkere, mens jeg læste om englen Moronis besøg. Jeg kunne ikke skjule min begejstring og rejste mig fra stolen og råbte: »Det var det,

jeg søgte efter! Her er sandheden!« Jeg læste de første kapitler i 1 Nephi langsomt. Jeg syntes, at jeg forstod dem, som jeg aldrig før havde forstået en bog.

Trods en ihærdig indsats kunne jeg ikke finde nogen SDH-mødesal. Ghersi tilbød at hjælpe, men jeg fandt aldrig adressen på den bygning, som lå nærmest mit hjem. I mellemtiden lånte han mig nogle pjecer, som han havde.

Da jeg en dag kom gående i nærheden af mit hjem, fik jeg øje på en bygning, som var under opførelse. På skiltet stod der: »Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.« Jeg genkendte navnet fra pjecerne.

Fleire måneder senere, da bygningen var færdig, gik min søster Haydee og jeg sammen derhen. To missionærer tog imod os, og jeg fortalte dem om min oplevelse med Mormons Bog og om mit ønske om at blive medlem af Kirken.

Mens missionærerne underviste mig, fortalte jeg dem om min interesse for de få, som tilhørte en anden fold. De bad mig om at læse om Frelserens besøg i Amerika – især hans ord i 3 Nephi 15:16-21 – og så vidste jeg, at jeg endelig havde fundet mit svar. To uger efter at vi havde modtaget missionærlektionerne, blev min søster og jeg døbt ind i den kirke, jeg så længe havde søgt efter.

Så beredte jeg mig på at blive missionær, og et år senere modtog jeg kaldelsen til at tjene som fuldtidsmissionær i Lima Nord-missionen i Peru. Det vidnesbyrd, som jeg bar på min mission, var, at det, som jeg havde modtaget, ikke var blevet åbenbaret for mig af »kød og blod«, men af »min fader i himlene« (Matt 16:17).

I dag, mange år senere, længes jeg efter at bære mit vidnesbyrd for verden, fordi jeg ved, at dette er Herrens sande kirke. Han har velsignet mig og min hustru med et tempelægteskab og tre skønne børn. Vi tjener alle lykkeligt i hans kirke. Min taknemlighed til Herren vil aldrig kunne måle sig med hans barmhjertighed mod mig. □

Rodolfo Barboza Guerrero er medlem af Huascar Gren i Lima Central Stav i Peru.

Hvordan kan jeg forberede mig på at modtage min patriarkalske velsignelse?

De fleste af de unge på min alder har modtaget deres patriarkalske velsignelse. Jeg tænkte, at jeg nok også skal få min, men jeg er ikke sikker på, om jeg er parat. Hvordan kan jeg forberede mig på at modtage den? Hvordan kan jeg vide, om tiden er inde?

Svarene er ment som en hjælp og opmuntring, men er ikke udtryk for Kirkens officielle lære.

LIAHONAS SVAR

Mange medlemmer af Kirken spekulerer over, hvornår de skal modtage deres patriarkalske velsignelse. Den, der modtager velsignelsen, skal være gammel nok og moden nok til at forstå dens mening og betydning.

Der er ikke nogen foreskrevet regel om, hvor gammel man skal være for at modtage sin velsignelse, men den er en hjælp, når man overvejer vigtige beslutninger for fremtiden. Det er passende, at man modtager en patriarkalsk velsignelse, inden man tager på mission, inden man gør militærtjeneste eller flytter hjemmefra. Din biskop eller grenspræsident kan hjælpe. Han bruger sin dømmekraft og inspiration til at finde ud af, hvornår han skal give dig en anbefaling til en patriarkalsk velsignelse.

Kaldelsen som patriark er en åbenbaringskaldelse. Patriarker giver velsignelser ved Helligåndens inspiration. Disse velsignelser nævner din

slægtslinje i Israels hus og kan indeholde velsignelser, løfter, råd, formaning og advarsler. Selvfølgelig er opfyldelsen af de lovede velsignelser afhængig af din trofasthed.

Hvad der er vigtigere end, hvornår den unge eller den nyomvendte modtager velsignelsen, eller hvor gammel vedkommende er, er vedkommendes forberedelse. Man forbereder sig ved dagligt at leve retskaffent. Man forbereder sig, hver gang man beder, studerer skrifterne, tjener, adlyder og så videre. Man forbereder sig også ved at lære evangeliets grundlæggende lærdomme at kende. Hvis du ikke er sikker på, om du er tilstrækkelig forberedt, så bed og fast for at få hjælp til at blive forberedt. Hvis du gør dit, vil Herren lade dig vide, hvornår tiden er inde.

Når du ønsker at få din patriarkalske velsignelse og føler dig værdig og parat til det, så bed din biskop eller

grenspræsident om et interview. Når han føler, at du er åndeligt beredt, udsteder han en anbefaling. Derefter kan du træffe en aftale med patriarken. Hvis der ikke er en patriark lokalt, kan du træffe aftale gennem stavs- eller missionspræsidenten. Når du skal hen og have din velsignelse, bør du være iført søndagstøj og have en bøn i hjertet. En patriarkalsk velsignelse gives i enrum, men din nærmeste familie – i særdeleshed dine forældre – må gerne være til stede.

Når du har modtaget din patriarkalske velsignelse, får du den senere på tryk. Når du bønsumt studerer den, vil Ånden hjælpe dig til at forstå betydningen af den. Denne hellige, personlige optegnelse er fortrolig og bør ikke vises til andre uden for din egen familie.

Når du har modtaget din velsignelse, kan det være dig en hjælp i

svære tider, fordi den er et udtryk for Herrens kærlighed til dig. Den kan, gennem Ånden, hjælpe dig til at forstå dit eget vidunderlige potentiale og de velsignelser, som Herren ønsker at give dig.

Præsident Gordon B. Hinckley har forklaret: »Jeg håber, at vi opmuntrer dem, der er modne nok til at forstå betydningen af en patriarkalsk velsignelse, til at modtage en. Jeg betragter min patriarkalske velsignelse som noget af det helligste i mit liv. En patriarkalsk velsignelse er noget enestående og helligt og personligt og vidunderligt, som gives til ethvert medlem af denne kirke, som er værdig til det« (»Inspirerende tanker«, *Liahona*, august 1995, s. 5).

LÆSERNES SVAR

En patriarkalsk velsignelse er en af de største gaver fra vor himmelske Fader. Vi bereder os ved at bede, faste, læse og overveje skrifterne og adlyde Guds bud og hans profeters belæringer. Herren hjælper dig til at vide, hvornår du er parat.

*Valentina Pjura-Pototskaja,
Donetsk Tsenrabiij Gren,
Donetsk Distrikt i Ukraine*

En patriarkalsk velsignelse er vores egen personlige vejledning. Inden vi modtager den, skal vi gøre os mange alvorlige tanker. Vi skal være trofaste mod vor himmelske Fader, for vores patriarkalske velsignelse fortæller os, hvad han forventer af os, og hvilke

velsignelser han lover os til gengæld.

*Luisa Fernanda Guerra Hernández,
Marit Ward,
El Molino Stav i Guatemala City
i Guatemala*

Jeg ved, at jeg er søn af min himmelske Fader. Derfor er det vigtigt for mig trofast at søge hans velsignelser. Jeg kan lære mere om disse velsignelser i min patriarkalske velsignelse. For at forberede mig åndeligt kan jeg søge hjælp hos min biskop, stavspræsident og mine forældre. Og jeg kan trofast bede om hjælp.

*Ivan Hoe Taumoe'anga,
Nukuvotoka I. Ward,
Nukualofa Øst Stav på Tonga*

Jeg modtog min patriarkalske velsignelse, da jeg var 16 år. Min interesse for at modtage den blev vakt under en lektion om patriarkalske velsignelser. Senere udvikledes den interesse til et ønske. Så talte vores stavspræsident ved en fireside, og jeg blev klar over, at jeg var parat.

Når vi beder, faster og studerer skrifterne, kan Helligånden fortælle os, hvornår vi er parat. Mine forældre hjalp mig også med at træffe beslutningen.

*Maaïke van An del,
Zwolle Gren,
Apeldoorn Stav i Holland*

Hver gang jeg hørte om patriarkalske velsignelser, følte jeg en bekræftelse af, at de var sande. Jeg fik et stadig større ønske om at modtage

Valentina Pjura-Pototskaja

**Luisa Fernanda
Guerra Hernández**

Ivan Hoe Taumoe'anga

Maaïke van An del

**Valéria Cristina
Ribeiro Custódio**

Caroline Lopes Reboucas

Eldste William Enrique García Torres

Michelle M. Littaua

Søster Estela Zuleta Chávez

denne velsignelse fra Herren. Jeg stræbte efter at gøre alt, hvad jeg lærte til Kirkens møder, og jeg bad min biskop om at hjælpe mig med at forberede mig på denne velsignelse.

Valéria Cristina Ribeiro Custódio,

Itapoã Ward,

Vila Velha Stav i Brasilien

En patriarkalsk velsignelse er et budskab til dig fra vor himmelske Fader. Den giver dig en bedre forståelse af din mission her på jorden. Når vi beder i tro, bereder vi os selv. Faste og udvikling af gode tanker og følelser gør os mere værdige til at modtage et særligt budskab fra Gud. Han vil helt sikkert hjælpe dig til at vide, hvornår du er parat.

Caroline Lopes Reboucas,

Tijuca Ward,

Andaraí Stav i Rio de Janeiro i Brasilien

Jeg tjener som fuldtidsmissionær, og min patriarkalske velsignelse er en stor hjælp for mig. Den er ligesom den Liahona, der vejledte Lehi og hans familie. Når jeg føler mig nedtrykt, læser jeg min patriarkalske velsignelse. Den fylder mig med glæde.

Ældste William Enrique García Torres,

Guatemala City Central-missionen i

Guatemala

Hvordan kan jeg forberede mig? Jeg kan være værdig ved at holde Guds befalinger. Jeg kan studere skrifterne og opretholde Kirkens ledere. Jeg kan også ære den kaldelse, som jeg har.

Hvis du har gjort det, så er det tid

at tale med din biskop eller grenspræsident om at få en anbefaling. Opskriften er enkel: Værdighed.

Michelle M. Littaua,

Tuguegarao 4. Ward,

Tuguegarao Stav i Filippinerne

Vi skal berede os åndeligt på at modtage vores patriarkalske velsignelse ved at studere skrifterne, bede til vor himmelske Fader og leve sådan, som han ønsker, at vi skal leve. Vi skal være rene i ord og tanker, så vi kan være værdige til Helligåndens følgeskab. Så vil Helligånden vidne for os, og så ved vi, at vi er parat.

Søster Estela Zuleta Chávez,

San José-missionen i Costa Rica

Du kan hjælpe SPØRGSMÅL OG SVAR ved at besvare nedenstående spørgsmål. Vi skal have dit svar senest den 1. oktober 2001. Send det til QUESTIONS AND ANSWERS 10/01, Liahona, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA. Du kan skrive dit svar med tydelig skrift på dit eget sprog. For at dit svar kan komme i betragtning, skal det indeholde dit fulde navn, alder, privataadresse samt ward og stav. Hvis det er muligt bedes du vedlægge et foto af dig selv. Det vil dog ikke blive returneret. Vi bringer et repræsentativt udvalg af svarene. □

SPØRGSMÅL: Nogle af mine venner siger, at jeg ikke tror på den rigtige Jesus Kristus, fordi jeg er medlem af Kirken. Intet af det, jeg siger, får dem til at ændre mening. Hvad kan jeg gøre?

Lille Liahona

TIL BØRNENE I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE ■ AUGUST 2001

VÆGTERE I TÅRNET

Diane S. Nichols

»Og en advarselsrøst skal gå ud til alle mennesker gennem mine disciples mund, som jeg har udvalgt« (L&P 1:4).

Forestil dig, at du står på et højt bjerg og kigger ned på dalen nedenfor. Udsigten deroppe fra er anderledes end udsigten dernede, ikke? Dernede kan man kun se det, som er tæt på. Men når man står højere oppe, kan man se det, som er langt væk.

Da Frelseren levede på jorden, dyrkede bønderne druer på store marker, som kaldtes vingårde. Druerne var meget værdifulde. Af og til trængte røvere ind i vingårdene for at stjæle eller ødelægge afgrøderne. Kloge bønder byggede høje tårne uden for deres vingårde. De ansatte pålidelige vægtere, som stod oppe i tårnene og holdt udkig efter farer. Vægterne kunne se langt ud over vingården og kunne derfor advare dem nedenfor, hvis en fare truede. Det gav de andre arbejdere tid til at gøre sig klar til at beskytte vingården.

Vor himmelske Fader har givet os »vægtere«. Disse vægtere er kendt som profeter og apostle. De er kaldet af vor himmelske Fader til at våge over os. De advarer os mod farer, som ligger forude, såsom fristelser og onde påvirkninger. De fortæller os, hvordan vi kan forsvare os mod disse farer.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ledes af en profet, som er Kirkens præsident. Han og hans to rådgivere udgør Kirkens Første Præsidentskab. Vi har også Tolv Apostle, som vi opretholder som profeter, seere og åbenbarere. De står ikke oppe i et tårn, men de modtager inspiration fra vor himmelske Fader, så de kan vide, hvilke farer der venter os. De lærer os at forsvare os mod de farer ved at holde vore pagter og budene. Vi hører deres råd ved generalkonferencerne. Vi kan også læse deres ord i *Liahona*. Profeterne og apostlene er vores vægtere i tårnet i dag. Hvis vi adlyder deres ord, er vi i sikkerhed.

Instruktioner

Klip side 3 ud af tidskriftet og lim den på tykt papir. Klip hjulet ud. Fra forsiden af dette nummer af *Lille Liahona* klipper du vinduet med manden og området under ham ud (se illustrationen). Gør hjulet fast til forsidens bagside ved at presse en split ind gennem den sorte prik. Når du drejer hjulet, ser du billeder af de nuværende Tolv Apostle i det øverste vindue i tårnet på forsiden. Under hvert billede står noget, som den pågældende apostel for nylig har sagt, vi skal gøre for at beskytte os mod verdens onde påvirkninger.

Forslag til fællestid

1. Bed en bærer af Det Melkisedekske Præstedømme om at spille kong Benjamin. Lad ham fortælle, hvem kong Benjamin var, hvornår han levede, og hvem hans folk var (se Mosiah 2-5). Lad ham belære om nogle af de principper, som kong Benjamin forkyndte, da han talte fra sit tårn (se Mosiah 2:17; 2:20-22; 4:15-16). Del børnene op i grupper og giv hver gruppe en henvisning til kong Benjamins tale. Lad børnene læse skriftstedet og tale om, hvad de kan gøre for at følge den belæring. Lad hver gruppe fortælle, hvad de

vil gøre for at følge kong Benjamin. Bær vidnesbyrd om, at vi modtager velsignelser, når vi gør, hvad profeterne beder os om.

2. Lad børnene fortælle dig om noget, som profeten har bedt os om at gøre. Skriv deres svar ned på tavlen. Lav flere store noder i pap med en salme- eller sangtæl på, som passer til nogle af de lærdomme, som sikkert vil blive nævnt. Vælg en node og nyn melodien, eller lad pianisten spille de første strofer, og se så, om børnene kan sige, hvad det er for en. Tal om, hvilke lærdomme sangen passer til, og anbring så noden ud for det korrekte svar på tavlen. Syng sangen, og lad så børnene fortælle, hvordan de kan følge profetens vejledning. □

Illustration

FRA VEN TIL VEN

Ældste L. Tom Perry

De Tolv Apostles Kvorum

Fra en samtale med Kellene Ricks Adams

Selv om vi boede i byen Logan i Utah, ville min far, L. Tom Perry senior, gerne have, at hans børn skulle have de samme oplevelser, som han havde haft, da han voksede op på en gård. Vi havde en stor baghave, og til den ene side boede min moster, og til den anden side boede min morfar. De tre baghaver blev vores gård, som omfattede en køkkenhave, en lade og lucernemarker. Vi lærte at høste lucerne med en le, tørre det og samle det i laden.

Vi dyrkede en køkkenhave, lugede den og overrislede den. Nogle af mine dejligste barndoms minder drejer sig om at overrisle sammen med min far. Vores overrislingsret begyndte kl. 2 om morgenen, så far og jeg slog telt op i haven og gik i seng kl. 21. Vi stillede vækkeuret og stod op kl. 2 for at lukke vandet ind. Så stod vi op hver halve time indtil kl. 6 for at ændre dets løb. Igennem min barndom tilbragte min far og jeg mange nætter med at overrisle side om side. Det var en dejlig oplevelse at være sammen med sin far på den måde.

Jeg har også nogle dejlige minder om at passe familiens ko sammen

med min far. Vi muggede ud i laden, fodrede koen og førte den ind i båsen. Så holdt jeg dens hale, mens far malkede den. Man lærer disciplin af at have en ko. Den skal malkes hver morgen og hver aften. Den skal malkes både sommer, vinter, forår og efterår. Til tider brød jeg mig ikke meget om koen, især ikke hvis dens pasning kom i vejen for noget, som jeg hellere ville. Men jeg udviklede en arbejds glæde, og jeg har haft mange gode samtaler med min far om dåb, præstedømmet, ordinationer, venner og andre vigtige emner, mens vi passede vore pligter. Jeg nød at være sammen med min far. Han er et af de mennesker, jeg

beundrer og respekterer mest.

Far lærte også sine børn at arbejde for Herren i en ung alder. Jeg var seks måneder gammel, da han blev kaldet til biskop, og han tjente som biskop i 18 år. Han involverede os i sit arbejde i kirken. Jeg kan huske, at jeg fyldte brændekassen i mødesalen om vinteren – og jeg skovlede også sne. Om sommeren rengjorde vi kirkebygningens lofter og passede området udenom kirken.

Herunder til venstre: Som ung mand (bageste række til venstre) med sin familie. Herunder til højre: I Logan Canyon. Herover til højre: Mormor Sonne foran familiens lade og kornkammer.

Da jeg var seks eller syv, bad far mig om at hjælpe mor med nogle af Kirkens finansielle rapporter. Hun læste tallene op, og jeg tastede dem ind på vores gamle regnemaskine, drejede på håndtaget og læste tallene højt for hende igen. Jeg kan huske, at jeg slæbte den gamle maskine frem og tilbage mellem vores hjem og kirkebygningen. Om vinteren trak vi den på en slæde, om sommeren brugte vi en lille vogn.

Min far var ikke en sentimental mand. En af de få gange jeg så ham fælde en tåre, var da han blev afløst som biskop. Han elskede at tjene Herren, og han var med til at udvikle en glæde ved at tjene andre i alle sine børn. Han sørgede for, at hans kaldelse i Kirken omfattede os alle og knyttede os sammen.

Takket være hans eksempel har jeg udviklet en stor glæde ved at arbejde og tjene Herren. Jeg elsker min far og er dybt taknemlig for ham og alt det, som han lærte mig i ord og gerning. □

Vores overrisslingsret begyndte kl. 2, så far og jeg slog telt op og gik i seng kl. 21.

JESUS TILGIVER EN KVINDE

ILLUSTRERET AF PAUL MANN

En farisæer – en jødisk leder – havde indbudt Frelseren til middag. Jesus tog hjem til ham og satte sig til bords.

Luk 7:36

En kvinde, som havde begået mange synder, boede i byen. Hun vidste, at Jesus skulle spise hos farisæeren, så hun gik derhen.

Luk 7:37

Grædende knælede hun ved Frelsersens fødder og vaskede dem med sine tårer. Så tørrede hun hans fødder med sit hår og kyssede dem. Hun hældte også velduftende olie på dem. Farisæeren betragtede hende. Han kendte til kvindens mange synder, og han syntes ikke, at Jesus burde lade hende røre ved sig.

Luk 7:38-39

Frelseren vidste, hvad farisæeren tænkte. Jesus påpegede, at kvinden havde vasket hans fødder med sine tårer, tørret dem med sit hår og hældt velduftende olie på dem. Men farisæeren havde ikke givet ham vand til at vaske sine fødder eller olie til at salve sit hoved, som man ofte gjorde for sine gæster.

Luk 7:44-46

Jesus fortalte farisæeren, at kvinden havde begået mange synder, men at hun havde omvendt sig fra dem. Hun elskede Frelseren højt og havde tro på ham. Han fortalte kvinden, at hendes synder var tilgivet, og at hun ikke mere skulle være ked af det.

Luk 7:47-48; L&P 58:42-43; James E. Talmage, Jesus Kristus, s. 275-276

JESUS STILNER STORMEN OG BØLGERNE

Jesus og hans disciple sad i en båd på Galilæa Sø, og Jesus faldt i søvn. Vinden begyndte at blæse op, og bølgerne fyldte båden med vand. Disciplene var bange. De vækkede Jesus.

Luk 8:22-24

Frelseren rejste sig og befalede vinden at stilne af og bølgerne at lægge sig. Vinden holdt op med at blæse, og vandet blev blikstille.

Luk 8:24

Jesus spurgte disciplene, hvorfor de var bange. Han sagde, at de skulle have større tro. De spekulerede på, hvad Jesus var for et menneske, når selv stormen og bølgerne adlød ham.

Luk 8:25

Han tager sig af sin kirke

Angie Bergstrom

Bygget over en faktisk begivenhed

En morgen kaldte min mor alle børnene i vores familie sammen. Hun fortalte os, at præsident Howard W. Hunter havde været syg og nu var død. Vi var meget kede af det, fordi præsident Hunter var vores profet, og vi elskede ham.

»Hvem skal være vores nye profet?« spurgte min lillebror Erik.

»De Tolv Apostles Kvorum leder Kirken, indtil der bliver valgt en ny profet,« svarede mor. »Men husk på, at Jesus Kristus er Kirkens overhoved. Vi kommer ikke til at mangle en profet.«

»Ikke det?« spurgte jeg. »Får vi en ny?«

»Ja, bestemt,« sagde mor. Hun forklarede mig, at når en profet dør, vender medlemmerne af Det Første Præsidentskab tilbage til deres pladser i De Tolv Apostles Kvorum, og under Herrens ledelse reorganiserer apostlene Det Første Præsidentskab. Mor forklarede også, at Kirken følger et mønster, som Herren har fastsat. Når Herren kalder en ny apostel, rykker den

ELEKTRONISK BILLEDBEHANDLING: CLAUDIA E. WARNER, TIL VENSTRE, DET ANDET KOMME, AF HARRY ANDERSON; TIL HØJRE, PÅ OVEN: MÅLERER AF ALVIN GITTINS, GEORGE M. OTTINGER, A. WESTWOOD, H. E. PETERSON, LEWIS A. BANGSAY, ALBERT E. SALZBRENNER, CHARLES J. FOX, LEE GREENE RICHARDS, ALVIN GITTINS, SHAUNA CLINGER, DAVID AHRNSBRAK, JUDITH MEHR, JUDITH MEHR, OG WILLIAM F. WHITAKER

apostel langsomt op i anciennitet i De Tolv Apostles Kvorum. Når Kirkens præsident dør, bliver senior-apostlen Kirkens nye præsident. Men, sagde mor, vi kan bede for selv at få bekræftet, at Kirkens nye præsident virkelig er udvalgt af Herren.

Kort efter præsident Hunters død blev jeg ringet op af min veninde Molly, som ikke er medlem af Kirken.

»Davs, Angie, det er trist med jeres profet,« sagde hun. »Min far og jeg har været bekymret for jer. Hvad gør jeres kirke nu? Er det nu slut med jeres kirke?« spurgte hun.

Jeg var lige ved at tabe telefonen, fordi jeg blev så overrasket.

»Selvfølgelig ikke,« sagde jeg og kom i tanke om min mors ord. »Herren har lovet os, at vi altid har en profet.«

»Mener du, at de bare vælger en ny profet?« spurgte Molly. »Skal der ikke komme en engel og sige, at han skal være profet?«

»Jeg tror, at Gud vælger en ny profet. Jesus Kristus er Kirkens overhoved,« sagde jeg med et smil, fordi jeg vidste, at det var sandt.

»Men hvordan kan du vide, at den nye profet er valgt af Gud?« spurgte hun.

Hun forstod ikke, at vi kunne bede til vor himmelske Fader og få det at vide. Men jeg vidste nøjagtig, hvad

Joseph Smith

Brigham Young

John Taylor

Wilford Woodruff

Lorenzo Snow

Joseph F. Smith

Heber J. Grant

George Albert Smith

David O. McKay

Joseph Fielding Smith

Harold B. Lee

Gordon B. Hinckley

Spencer W. Kimball

Ezra Taft Benson

Howard W. Hunter

jeg skulle gøre. Jeg bad for at få det at vide. Da jeg havde bedt min aftenbøn den aften, vidste jeg, at Herren ville tage sig af sin kirke.

Nogle få dage senere blev det bekendtgjort, at Kirkens nye præsident var præsident Gordon B. Hinckley.

Jeg rakte min hånd op ved generalkonferencen nogle få uger senere for at opretholde præsident Hinckley som profet. Og i de år, der er gået siden, har jeg altid rakt hånden op for at opretholde

ham. Jeg støtter ham i alt, hvad han siger og gør. Jeg er taknemlig for, at præsident Hinckley er kaldet af Gud til at være vores profet. Herren lader os bestemt ikke i stikken. □

*Angie Bergstrom er medlem af
BYU 51. Ward i Brigham Young
University 1. Stav.*

Siden præsident Gordon B. Hinckley blev opretholdt som Kirkens 15. præsident, har han rejst over hele verden for at belære folk om evangeliet.

Sådan tager Herren sig af sin kirke

Ved aprilkonferencen i 1986 forklarede ældste David B. Haight fra De Tolvs Apostles Kvorum den proces, hvorved en ny præsident for Kirken

kaldes. Han sagde:

»Hvordan vælges den nye præsident, når en præsident for Kirken dør?

I 1835 gav Herren en åbenbaring om denne sag, som sikrer en velordnet arvefølge. Åbenbaringen erklærer, at De Tolvs Apostles Kvorum er en enhed, der har samme myndighed som Det Første Præsidentskab. (Se L&P 107:24). Det vil sige, at når Kirkens præsident dør, opløses Det Første Præsidentskab, og De Tolvs Apostle bliver automatisk Kirkens styrende råd. Det mønster blev fastlagt, da Kirkens første præsident, Joseph Smith, døde.

Efter profeten Josephs og hans bror Hyrums

martyrdød i 1844, præsiderede De Tolvs Kvorum, med Brigham Young som kvorumspræsident, over Kirken i de næste 3 1/2 år.

Ved bredden af Missourifloden i Winter Quarters holdt De Tolvs Apostles Kvorum rådsmøde den 5. december 1847 ... Brigham Young, der var præsident for De Tolvs Apostles Kvorum, blev enstemmigt valgt af rådets medlemmer som Kirkens præsident ... Dette skabte et nyt Første Præsidentskab, som senere blev enstemmigt godkendt af de hellige ...

Denne guddommeligt åbenbarede procedure for organisering af et nyt Første Præsidentskab for Kirken – åbenbaring fra Herren og godkendelse af folket – er blevet fulgt helt op til vore dage. Det Første Præsidentskab skal opretholdes »af kirken ved tillid, tro og bøn« (L&P 107:22) «(»En profet – udvalgt af Herren«, *Sjemen*, oktober 1986, s. 6). □

Jeg har mange talenter

Jennifer Cloward
ILLUSTRERET AF ELSE BLACK

Enhver af os har talenter, og alle talenter er vigtige. Spil dette spil med din familie og tal om de talenter, som hvert familiemedlem har.

Instruktioner: Tag denne side ud af tidsskriftet og lim den fast på karton. Klip felterne ud langs de stiplede linjer og læg dem i en papirpose. Lad den første spiller trække et talentkort fra posen og derefter mime det pågældende talent, mens de andre spillere skal gætte, hvad det er for et talent, han eller hun viser. Den, der gætter rigtigt, skal så trække et talentkort og mime det. Bliv ved, indtil alle kortene er trukket. □

Annes MOD

Beverly J. Ahlstrom

Skynd dig, Kirstine, « råbte Anne over skulderen til sin søster, mens de løb hen ad vejen.
»Jeg skynder mig,« svarede Kirstine, som var knap tre skridt bag hende. Leende løb de ind på parkeringspladsen foran Pedersens Planteskole. Forpustede stormede de ind i butikken, hvor der lugtede af pottemuld og vækster.

»Næh, men goddag, piger,« sagde hr. Pedersen smilende, mens han så op.
»Er I kommet for at arbejde?«

»Ja,« sagde Anne. »I dag og i morgen, hvis De har brug for os. Vi vil gerne tjene penge til en gave til mor.«

Tidligt om foråret betalte hr. Pedersen ofte kvarterets børn for at hjælpe med at plante spirer ud. »Hvor er jeres kusine Emma i dag?« spurgte han.

»Hun er taget hen for at hjælpe bedstemor,« sagde Kirstine.

»Nå, men så kom med.« Hr. Pedersen førte dem ind i et af de lange, lave drivhuse. »Vi er i gang med petuniaerne i øjeblikket, og jeg har brug for al den hjælp, jeg kan få.«

Inde i drivhuset var der lange borde, som var dækket med spæde petuniaer. Allan, Tom og Lars var allerede i gang og lo højt.

Hr. Pedersen blev længe nok til at sikre sig, at pigerne vidste, hvad de skulle gøre, og til lige at se, hvordan det gik med drengene. »Jeg er sandelig glad for, at I fem kunne komme,« sagde han, da han gik.

Pottemulden føltes løs og fugtig mod Annes fingre, mens hun forsigtigt trak planterne fra hinanden. Kirstine var i gang ved siden af hende med at fylde små pletter med muld og plante frøplanter. I et stykke tid var der ingen, som sagde noget.

Så puffedes Lars til Allan med albuen og hviskede noget i hans øre. Allan lo højt og hviskede så noget til Tom. Tom fnøs. Så holdt Lars op med at hviske og begyndte at sige grimme ting højt.

Annes fingre begyndte at ryste, og hun følte sig skidt tilpas. »Gid Emma havde været her,« hviskede hun til Kirstine.

Kirstine nikkede. »Det ville jeg også ønske.« Emma ville have vidst, hvad de skulle gøre. Hun

var lige så modig som Nephi.

I sidste uge havde Anne og Emma været på vej hjem fra skole sammen med nogle andre piger, da en eller anden begyndte at synge på en follet måde. Alle lo og sang med. De sang den næste sang endnu mere follet, først rigtig højt, og så rigtig dybt. Det var sjovt, lige ind til en af pigerne begyndte at synge »Jeg er Guds kære barn« på samme måde. Så syntes Anne ikke, at det var sjovt mere. Det havde fået hende til at føle sig lige så skidt tilpas, som den sjofle snak i drivhuset gjorde nu.

Men Emma havde vidst, hvad hun skulle gøre. »Lad os ikke lave sjov med Kirkens sange,« havde hun sagt stille, men venligt.

De andre piger havde set

overrasket ud, men så begyndte en af pigerne at synge sangen rigtigt.

Men Anne var ikke Emma, og hun vidste ikke, hvad hun skulle gøre. Hun var bange for, at drengene bare ville blive værre, hvis hun bad dem om at holde op. Nu brugte de ord, som Anne vidste var forkerte.

Hun kiggede hen på Kirstine. Kirstines læber var snerpet helt sammen, og hun var lige ved at græde.

»Skal vi gå?« hviskede Anne.

»Men jeg vil så gerne købe noget godt til mor,« sagde Kirstine stille.

»Også jeg,« sagde Anne.

»Desuden sagde hr. Pedersen, at han har brug for al den hjælp, han kan få.«

Kirstine nikkede og blinkede, mens to tårer trillede ned ad hendes

kinder. Hun skjulte sine øjne, så Lars, Allan og Tom ikke kunne se, at hun græd.

Anne rykkede tættere hen til hende. Hun var vred nu. *Hvis bare Emma var her!* tænkte hun. *Hvis jeg bare vidste, hvad jeg skulle gøre!*

Pludselig fik hun en idé. Hun begyndte stille at nynne sin yndlings-salme. Da Kirstine hørte de første strofer, kiggede hun forbavset op på Anne. Så smilede hun. Hen mod slutningen af salmen, nynnede de stille sammen.

Drengene fyrede stadig sjofle vitser af, men Anne følte sig ikke vred mere. Hun og Kirstine nynnede »Jeg er Guds kære barn« lidt

højere, og da sangen var ved at være forbi, var Lars blevet lidt mere afdæmpet. Anne følte sig modig og sendte ham et smil, mens hun begyndte at synge en primarysang. Kirstine sang med, og deres stemmer gav genlyd gennem drivhuset, men drengene langsomt blev mere stille.

Anne og Kirstine sang stadig primarysange, da hr. Pedersen stak hovedet ind en time senere. »Det lyder godt, piger.« Han kom hen til det lange bord. »Og jeres arbejde er også godt. Men det er næsten mørkt nu. I må hellere se at komme hjem. Jeg er glad for, at I vil komme tilbage i morgen. Jeg

har altid brug for gode og muntre hjælpere.«

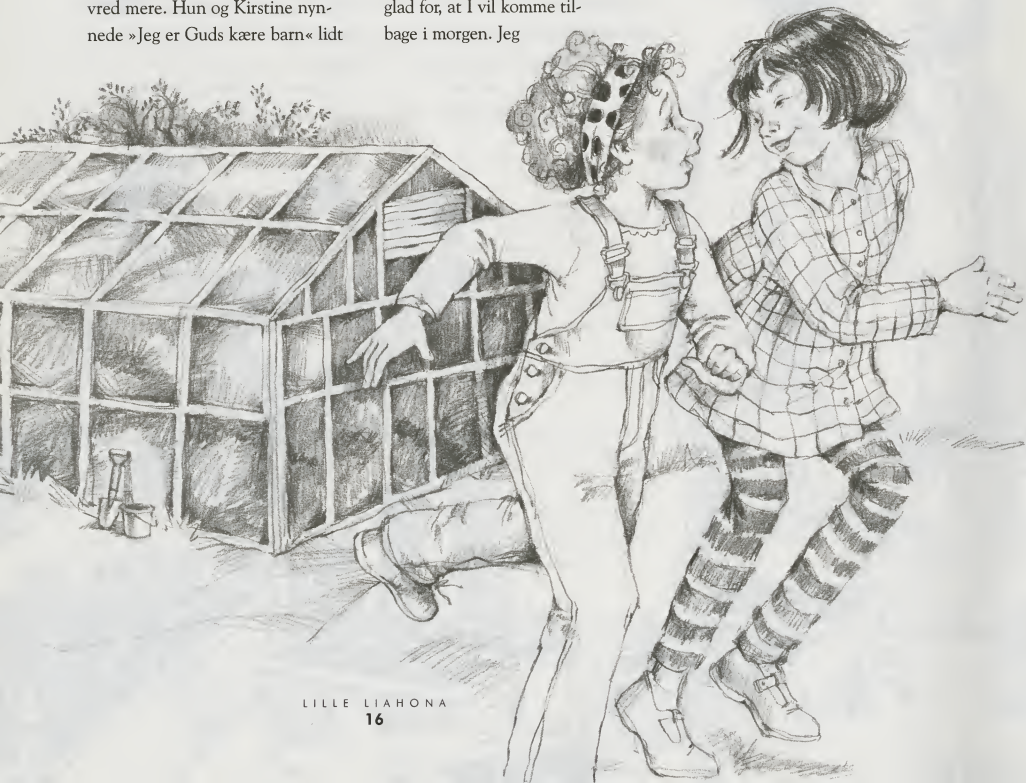
Børnene gned mulden af fingrene og fulgte efter hr. Pedersen ud af drivhuset og ud i skumringen. Lars, Allan og Tom fór forbi Anne og Kirstine.

»Pattebørn,« hvæsedes Lars, da han løb forbi dem. Anne smilede bare til ham igen.

Luften var køligere nu, men pigerne frøs ikke.

»Jeg føler mig varm og glad,« sagde Kirstine og kiggede op på den rosafarvede himmel.

»Også jeg,« sagde Anne. »Skal vi løbe om kap hjem?« □

STYRK FAMILIEN MED FAMILIEAFTEN

Hold jeres familieaften ...,« siger præsident Gordon B. Hinckley. »Jeg kan huske, da det begyndte. Jeg var en dreng på fem år, og min far sagde: »Præsident [Joseph F.] Smith har bedt os om at holde familieaften.« Og det gjorde vi. Det var ikke let til at begynde med. Vi havde mere tendens til at le og pjatte, end til at være velodragne. Men vi gjorde det. Jeg kan se frugterne af det i min egen familie og i mine børnebørns familier og i mine oldebørns familier. Princippet om familiesammenhold medfører en overbevisning om dets sandhed« (»Den levende profets ord«, *Liahona*, april 1999, s. 18).

EFFEKTIVE FAMILIEAFTENER

Familieaften fremmer kærlighed og enighed i familien, indbyder Ånden og hjælper familiens medlemmer med at styrke deres vidnesbyrd og modstå fristelser. For de fleste familier er mandag aften det bedste tidspunkt at holde familieaften. Den aften er fri for møder og aktiviteter i Kirken, så familierne kan samles og styrke hinanden, mens de lærer og efterlever evangeliske principper sammen.

Familieaften kunne omfatte familiebøn, evangelisk undervisning, salmer eller primarysange

og en familieaktivitet. Der kan findes undervisningsmateriale i mange af Kirkens materialer, deriblandt skrifterne, Håndbog i *evangeliske principper* (katalognummer 31110 110), *Familieaften, Idé- og håndbog* (katalognummer 31106 110) og Kirkens tidsskrifter (se side 48 i dette nummer af *Liahona*). Familieaften kunne omfatte aktiviteter som familieråd, læsning i skrifterne, en hyggeaktivitet, planlægning og udførelse af et tjenesteprojekt, et familientalentshow eller nyde særlige forfriskninger.

»Familieaften er en enestående mulighed for at belære familien om evangeliet,« sagde ældste Merlin R. Lybbert, mens han tjente som medlem af De Halvfjerds. »Forældrene til en

5-årig var optaget af, hvordan de skulle belære om Nephis møde med den onde Laban ...

Da denne dreng, mit barnebarn knælede ned ved siden af sin seng den aften, afspejlede hans bøn hans forståelse og personlige anvendelse af lektionen. Han sagde: »Og hjælp mig, himmelske Fader, til at være lydlig ligesom Nephi, selv når det er svært.« (»Børns særlige status«, *Stjernen*, juli 1994, s. 33).

VELSIGNELSER TIL ALLE

Uanset vore omstændigheder så bliver vi velsignet ved at tage del i familieaften. »Familieaften er for alle,« erklærede præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) og hans rådgivere. »Den er for forældre og børn, for enlige forældre og for forældre, som ikke har hjemmeboende børn. Den er for familieaftensgrupper bestående af unge voksne og for dem, der bor alene eller sammen med bofæller« (*Familieaften*, 1976, s. 3).

I næsten 90 år nu har profeterne rådet os til at holde familieaften. I dag bønfaller profeterne os om at styrke vore familier ved ugentlige familieaftener. Når vi følger deres råd, bliver vi velsignet med en vished om, hvor inspireret det råd er. □

Jeg vandt min krig

Jeg var ved at tabe en krig, som jeg end ikke anede, at jeg udkæmpede. Men så var der én, som rakte mig min rustning.

Mens jeg gik i skolens næstældste klasse, begyndte mit liv at løbe af sporet. Jeg gik kun i kirke for at stille mine forældre tilfredse, ikke fordi jeg havde lyst til det. Hen mod slutningen af skoleåret, var der slet ikke noget, der fungerede – hverken i skolen, på arbejde og især ikke derhjemme.

En dag tog jeg hen for at besøge min søster. Dengang sad hendes mand Gerry i biskoprådet. Jeg begyndte at fortælle dem om alt det, som var gået galt i mit liv. Efter tålmodigt at have lyttet til mig foreslog Gerry, at jeg skulle begynde at læse i Mormons Bog en halv time om dagen. Jeg havde prøvet alt mulig andet, og intet havde virket, så jeg besluttede at prøve det. Gerry lovede mig, at hvis jeg oprigtigt ville prøve at læse en halv time hver dag i en hel måned, så ville det hele begynde at gå bedre.

Jeg begyndte at læse den aften. Jeg tror, at det var den længste halve time i mit liv. Den næste dag var som alle andre. Der skete hverken noget særlig godt eller særlig slemt.

Men forandringer tager tid. Den følgende uge var ikke let. Jeg savnede den ekstra halve times søvn, men jeg blev ved med at læse. Snart begyndte jeg at opdage små ting, som gik bedre.

Så modtog jeg en af de største vel-signelser, som jeg nogensinde havde modtaget, selvom om jeg ikke bemærkede det på det tidspunkt. Jeg fik mulighed for at rejse til Irland og arbejde den sommer. Jeg havde allerede læst i to uger, da jeg tog af sted, så jeg besluttede at fortsætte min Mormons Bog-prøve i Irland og læse hver dag.

Mit liv begyndte at ændre sig dramatisk. Jeg begyndte at holde af det, jeg før havde afskyet. Jeg så frem til at gå i kirke i den lille gren i Irland. Jeg fik et positivt livssyn, og mit vidnesbyrd begyndte at vokse med rasende fart.

En dag skrev jeg i min dagbog: *I dag var bare den mest vidunderlige dag. Jeg vågnede og gik i kirke kl. 10.30. Der var grenskonferencen i dag. Det var det mest åndelige møde, jeg nogensinde har*

Der var intet i mit liv, der fungerede. Så foreslog min svoger, at jeg skulle begynde at læse i Mormons Bog en halv time hver dag. Snart opdagede jeg, at små ting begyndte at gå bedre.

Trisha Swanson Dayton

Vind ved at mætte dig

Aldste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostle har sagt: »Hvis vi stræber fremad, mætter os med Kristi ord og holder ud til enden, får vi evigt liv (se 2 Nephi 31:20). At mætte sig med noget er mere end bare at smage. At mætte sig vil sige, at man virkelig spiser. Vi spiser af skrifterne ved at studere dem med en ånd af spændt opdagelsestrang og trofast lydighed. Når vi mætter os med Kristi ord, indprentes de i hjertet »på tavler af kød og blod« (2 Kor 3:3). De bliver en del af vores natur« (»Lev efter skriftens anvisninger«, *Liahona*, januar 2001, s. 21).

Min søster forklarede, at der rasede en krig om min sjæl, og jeg var den eneste, som kunne vinde den.

overværet! Jeg tror aldrig, at jeg har følt Ånden så stærkt før. Folk her i Galway er de mest venlige, gavmilde og retskafne mennesker, jeg nogensinde har truffet. De giver mig styrke. De er så fast forankret i evangeliet. Jeg lærer så meget bare af deres eksempel. Jeg tror, at i dag er den første gang, jeg har vidst eller følt mig helt sikker på, at evangeliet er rigtigt og sandt.

Det var ikke længere en pligt at læse i Mormons Bog. Det var noget, jeg begyndte at se frem til hver dag.

Min tid i Irland var snart forbi, og jeg skulle hjem igen. Jeg vidste, at det ville blive en stor udfordring at vende tilbage til mit hjem og mine gamle venner.

Men da jeg vendte hjem, var det slet ikke så slemt, som jeg havde frygtet. Mor og jeg var faktisk enige om mange ting, og jeg kom til at elske hende af hele mit hjerte. Da problemerne der hjemme blev glattet ud, fik jeg det også bedre med mine venner. Jeg holdt op med at omgås nogle af mine gamle venner og begyndte at omgås en anden gruppe

piger. Det var en svær forandring, men jeg fik en masse støtte. Der blev vendt op og ned på mit liv.

Gennem hele dette forløb havde jeg skrifterne og min søster til at hjælpe mig. Min søster var altid klar over, hvornår jeg havde det svært, og hun skrev små opmuntrende breve. Hun gav mig et kompas, som skulle minde mig om de forandringer, jeg havde foretaget i mit liv, og opmuntre mig til at holde mig på den rette kurs.

Nogle måneder senere blev det sværere og sværere at finde tid, og mit skriftstudium blev kortere og kortere. Mit kompas var ved at blive sløret.

Min søster skrev dette brev til mig: *Ved du hvad, Trish, du udkæmper en voldsom krig om din sjæl, og hvor meget jeg end længes efter at være sammen med dig på din daglige slagmark, og hvor meget jeg end taler om at føre krig for dig, så blev jeg i aftes klar over, at du er den eneste, som kan vinde din krig. Du er den eneste, som kan føre dig din rustning hver dag ved at læse Mormons Bog.*

Atter søgte jeg til skrifterne og øgede mit studium til en halv time om dagen. Og igen gik det bedre.

Jeg ved, at der raser en kamp om vore sjæle hver dag. Satan vil gerne have os, men vi har redskaber til at forsvare os med. Jeg ved af erfaring, at vi kan holde os på rette kurs, når vi læser i Mormons Bog hver dag. Jeg ved, at det har hjulpet mig. Jeg har et vidnesbyrd om skrifternes kraft og alt det, som de kan udrette for enhver af os. Tag imod udfordringen og oplev det for dig selv. □

Trisha Swanson Dayton er medlem af BYU 200. Ward i Brigham Young University 18. Stav.

Nutidige profeter taler om studium af skriften

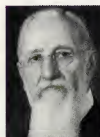
**JOSEPH SMITH (1805-1844),
KIRKENS FØRSTE PRÆSIDENT**

»Jeg fortalte brødrene, at Mormons Bog var den mest korrekte bog på jorden og vor religions slutten, og et menneske ville komme Gud nærmere ved at efterleve dens forskrifter end ved nogen anden bog« (Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 232).

**BRIGHAM YOUNG (1801-1877),
KIRKENS ANDEN PRÆSIDENT**

»Vi anser Bibelen som værende ... en vejleder ... der peger i en bestemt retning. Dette er en sand lære, som vi forkynder med kraft. Hvis I vil følge lærdommene og lade jer lede af denne bogs forskrifter, vil den lede jer derhen, hvor I kan se, som I ses, hvor I kan samtale med Jesus Kristus, få englebesøg, have drømme, syner og åbenbaringer og selv forstå og kende Gud« (Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young, 1997, s. 120).

**JOSEPH F. SMITH (1838-1918),
KIRKENS SJETTE PRÆSIDENT**

»Jeg ser for mange blandt vores folk, som er langt mere belæste inden for ting, som er skrevet af nogle af de populære forfattere til bøger, end de er i det, der hører Gud til. De ved ikke, det mindste om den egentlige essens i Jesu Kristi evangelium. De kender ikke eller begriber ikke det mindste af præstedømmets ritualer og de ledelsesprincipper, som Gud har åbenbaret til

menneskenes børn for at bevare Guds rige på jorden. De kender mere til romaner, end de gør til Bibelen, Mormons Bog og Lære og Pagter – ja, langt mere« (Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith, 1998, s. 46).

**SPENCER W. KIMBALL (1895-1985),
KIRKENS TOLVTE PRÆSIDENT**

»Jeg har opdaget, at når jeg bliver skødesløs i mit forhold til det guddommelige, og når det synes, som om intet guddommeligt øre lytter, og ingen guddommeligt røst taler, så er jeg meget, meget langt væk. Hvis jeg fordyber mig i skrifterne, mindskes afstanden, og åndeligheden vender tilbage. Jeg opdager, at jeg mere intenst elsker dem, som jeg skal elske af hele mit hjerte, sind og styrke, og når jeg elsker dem mere, er det meget lettere at adlyde deres råd« (The Teachings of Spencer W. Kimball, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 135).

**GORDON B. HINCKLEY (1910-),
KIRKENS FEMTENDE PRÆSIDENT**

»[Mormons Bog] ... kom frem som en røst fra støvet, fra højen Cumorah, for at blive bragt ud til verden og forkynde Herrens guddommelighed ... Den rummer en inspiration og en kraft, som er pragtfuld at betragte. Det er mere end bare en almindelig bog. Det er noget, der rører hjertet på dem, der læser den omhyggeligt og under bøn« (»Inspirerende tanker«, Liahona, august 2000, s. 5). □

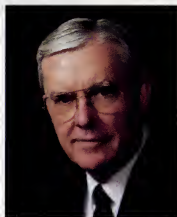
Vore forfædres tro, lydighed, taknemlighed og offervilje er gaver, som vi kan give videre til vores børn.

TROENS OG FORPLIGTELSENS ANKER

Eldste M. Russell Ballard

De Tolv Apostles Kvorum

I EN TALE, SOM PROFETEN
FORSAMLING PÅ FLERE TUSINDE

JOSEPH SMITH HOLDT FOR EN
I NAUVOO I APRIL 1844, TALTE

HAN OM BETYDNINGEN AF AT BEGYNDE MED EN KORREKT OPFATTELSE AF GUDS
KARAKTER OG HENSIGTER. HAN SAGDE: »HVIS VI BEGYNDER RIGTIGT, ER DET LET AT
FORTSÆTTE RIGTIGT HELE TIDEN, MEN HVIS VI BEGYNDER FORKERT, GÅR VI MÅSKE
FORKERT, OG SÅ BLIVER DET VANSKELIGT AT KOMME PÅ RIGTIG KURS« (*HISTORY OF THE
CHURCH, 6:303*). NÅR VI TÆNKER OVER DET, SOM LIGGER FORUDE FOR OS SELV, VORE
FAMILIER OG GUDS RIGE, FORSTÅR VI SÅ FULDT UD GUDS HENSIGTER MED VORES LIV?

I 1920 overværede bror Marion G. Romney en stavs-konference i Fremont Stav, som blev afholdt i taber-naklet i Rexburg. Min farfar, ældste Melvin J. Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum, præsiderede. Eftersom bror Romney var 23 år gammel og hans families økonomi var meget dårlig, havde han ikke overvejet at tjene som fuldtidsmissionær.

Mange år senere, den 15. oktober 1963, fortalte ældste Romney, som da var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, om sin oplevelse: »Da jeg var færdig med skolen, planlagde jeg, at jeg det følgende efterår ville begynde at læse på University of Idaho. Jeg ville spille basketball og amerikansk fodbold og senere blive træner. Sent i august overværede jeg en stavs-konference [og] sad på forreste række i den østlige ende af korbænkene, lige nord for taler-stolen. Mens jeg omhyggeligt lyttede med blikket rettet mod [ældste Ballards] profil, fyldtes jeg af en overvæl-dende åndelig tilskyndelse til at tage på mission. Lige der opgav jeg mine planer om at blive træner. I november drog jeg på mission til Australien« (tale holdt ved en morgensamling i Ricks College, den 15. oktober 1963).

På vej til Australien kom ældste Romney til Salt Lake City, hvor min farfar indsatte ham som missionær. Farfar gav ældste Romney mange råd og sagde blandt andet: »Man giver aldrig Herren en skorpe, uden at man får et brød igen« (citeret i F. Burton Howard, *Marion G. Romney: His Life and Faith*, 1988, s. 66). Marion G. Romney glemte aldrig den vending.

Når vi stræber efter at forstå det virke, som Herren ønsker, at vi skal udrette, bør vi tænke på den nuværende situation i nogle lande. I modsætning til tidligere tider, hvor mange voksne kunne regne med at fortsætte inden for deres fag, indtil de skulle pensioneres, er karriereskift og vanskeligheder snarere normen, end undtagelsen i dag. På den ene side ser vi verdensøkonomien blomstre, og videnskaben og teknologien gør kæmpfremskridt. Men vi ser også en stigning i terrorisme, en eksplosiv

vækst i gadebander og kriminalitet, og racehad får hele nationer til at gå i opløsning. Stærke kræfter i samfundet angriber evangeliske værdier, ødelægger familier og under-minerer forretningslivets og statens ledes principper og pålidelighed.

Vi kan bestemt vente spændende og vidunderlige muligheder i de kommende år. Men det bliver sværere og sværere at forblive en hengiven discipel af Jesus Kristus. Jeg tror, at Kristi efterfølgere i fremtiden vil møde en modgang og forfølgelse, som er langt mere intens end noget vi ser i dag.

Hvilken kurs skal vi følge i fremtiden? Hvad skal være vores kompas midt i livets storme? Hvad skal være det anker, der hindrer os i at drive væk fra den kurs, som fører til evigt liv?

For at finde svar på disse spørgsmål, kaster jeg et blik på profeten Joseph Smiths liv, på hans mor, Lucy Mack Smiths liv, og de mange andre tapre mænd og kvinder, som lagde grundvolden til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

LÆG KURSEN: PROFETEN JOSEPH SMITH

Joseph Smiths navn står alle trofaste sidste dages hel-lige kært. Hans navn er særlig kært for mig og min fam-ilie, fordi vi har den velsignelse at nedstamme fra hans storebror Hyrum.

Vi tænker ofte på den dag i 1805, lillejuleaften, hvor profeten Joseph Smith blev født i et fattigt hjem i Vermonts bakkeland. Der er gået mere end 195 år siden hans fødsel. Den 27. juni hvert år markerer vi den dag, hvor Joseph og Hyrum led martyrdøden i fængslet i Carthage. Når vi står over for vore egne trængsler i frem-tiden, bør vi altid tænke på Joseph Smiths udholdenhed med at genoprette Jesu Kristi Kirke trods voldsomme vanskeligheder og modstand.

Jeg holder meget af den oplevelse, som præsident Wilford Woodruff fortæller om profetens budskab til de

ældster, som var samlet, inden Zions hærs afmarch i 1834: »Søndag aften kaldte profeten alle, der bar præstedømmet, sammen i en lille bjælkehytte, som man brugte som skole. Det var et lille hus på lidt over fire kvadratmeter. Men det rummede hele Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges præstedømme, som på det tidspunkt var samlet i byen Kirtland, og som var kommet for at drage med Zions hær. Det var første gang, jeg så Oliver Cowdery

og hørte ham tale. Det var første gang, jeg så Brigham Young og Heber C. Kimball, og de to Pratt-brødre og Orson Hyde og mange andre. Der var ingen apostle i Kirken dengang, bortset fra Joseph Smith og Oliver Cowdery. Da vi var samlet, bad profeten Israels ældster om sammen med ham at bære vidnesbyrd om dette værk. De, jeg har nævnt talte, og mange andre, som jeg ikke har nævnt, bar deres vidnesbyrd. Da de var færdige, sagde profeten: »Brødre, jeg er blevet meget opbygget og opløst af jeres vidnesbyrd her i aften,

men jeg vil fortælle jer i Herrens navn, at I ikke ved mere om Kirkens og rigets fremtid end et spædbarn på sin mors skød. I begriber det ikke.« Det overraskede mig. Han sagde: »I ser kun en lille håndfuld præstedømmebærere her i aften, men denne kirke vil dække Nord- og Sydamerika, ja, den vil dække verden« (Conference Report, april 1898, a. 57).

Trosartiklerne opråbte første gang i et brev, som Joseph Smith skrev til mr. John Wentworth, der var redaktør for en avis i Chicago. I brevet til Wentworth, som er dateret den 1. marts 1842, beskrev Joseph Smith en vision af Kirkens fremtid i en forbløffende åbenbaring: »Sandhedens banner er rejst. Ingen ugudelig hånd kan hindre dette værks

fremgang. Forfølgelser kan hærge, pøbelhobe kan stå frem, hære kan samle sig, falske anklager kan slynge imod det, men Guds sandhed går frem, tappert, ædelt og uafhængigt, indtil det har gennemtrængt hvert eneste kontinent, hjem-søgt hvert eneste himmelstrøg, fejtet gennem hvert eneste land og lydt i hvert eneste øre, indtil Guds hensigter er opnået, og den store Jahve siger, at værket er fuldført« (*History of the Church*, 4:540).

Der er gået 17 årtier siden Kirkens organisering i 1830. Vi har haft mere end 170 år til at se, hvorledes denne profeti er blevet opfyldt. Guds sandhed er gået ud til nationerne, trods forfølgelse og modstand. Forfølgelser har hærget, pøbelhobe er stået frem, hære har samlet sig, falske anklager er blevet slynget imod det.

Kirken begyndte sit første årti med kun seks medlemmer, og »ugudelige hænder« har gjort, hvad de kunne for at standse evangeliets udbredelse og knuse Kirken i dens spæde begyndelse. Joseph Smith

skulle snart erfare, hvordan pøbelhobe kunne samle sig.

I Kirkens historie kan vi læse: »Vise indbyggere i Hiram i Ohio gav luft for deres personlige følelser med pøbelangreb på profeten og Sidney Rigdon. Opildnet af whisky og skjult bag sværte ansigter trak en bande på små tyve mand Joseph ud af sengen natten til den 24. marts 1832. De kværkede ham, indtil han holdt op med at sprælle, hvorefter de flædede tøjlet af ham, kradsede ham med neglene, rev ham i håret og smurte ham ind i tjære og fjer. En flaske med salpetersyre blev tvunget mod hans tænder, så det sprøjtede ud over hans ansigt, og han brækkede en fortand. Imens halede andre medlemmer af pøblen Rigdon ud af sit hjem ved hælene, så hans hoved

Vi kan bestemt vente spændende og vidunderlige muligheder i de kommende år. Men det bliver sværere og sværere at forblive en hengiven discipel af Jesus Kristus. Jeg tror, at Kristi efterfølgere i fremtiden vil møde en modgang og forfølgelse, som er langt mere intens end noget vi ser i dag.

slog mod den frosne jord, hvilket efterlod ham i en døs i flere dage. Profetens venner tilbragte resten af natten med at skrabe tjære af ham, så han kunne være klar til at tale søndag morgen. Han talte til en forsamling, som omfattede Simonds Ryder, der havde været leder for pøblen« (James B. Allen og Glen M. Leonard, *The Story of the Latter-day Saints*, 1976, s. 71).

røst, at vi blev kaldet til en uddeling af hans evangelium i begyndelsen af tidernes fyldte. Det var ved ham, at vi modtog Mormons Bog, og det er ved ham, at vi forbliver til denne dag, og ved ham vil vi forblive, hvis det er vor herlighed, og i hans almægtige navn er vi bestemt til at udholde trængsler og prøvelser som gode soldater til enden« (Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 164).

V i må gøre os klart, at de tidlige medlemmer af Kirken nød fremgang trods al deres modgang, fordi de havde en urokkelig tro, der fik dem til at åbne deres mund og forkynde sandheden, og fordi de medbragte Guds Ånds mægtige sværd.

Ryder var omvendt til Kirken, men vendte sig mod profeten Joseph, fordi denne havde stavet hans navn forkert. Han mente åbenbart, at en profet skulle kunne stave perfekt.

Senere erfarede de hellige i Missouri på tragisk vis, hvordan fjendens hære kunne samle sig. I 1838 udstedte guvernør Lilburn W. Boggs fra Missouri sin berøgtede »Udryddelsesordre« (se *History of the Church*, 3:175). Vi læser også om den forfærdelige massakre ved Haun's Mill (se *History of the Church*, 3:182-187).

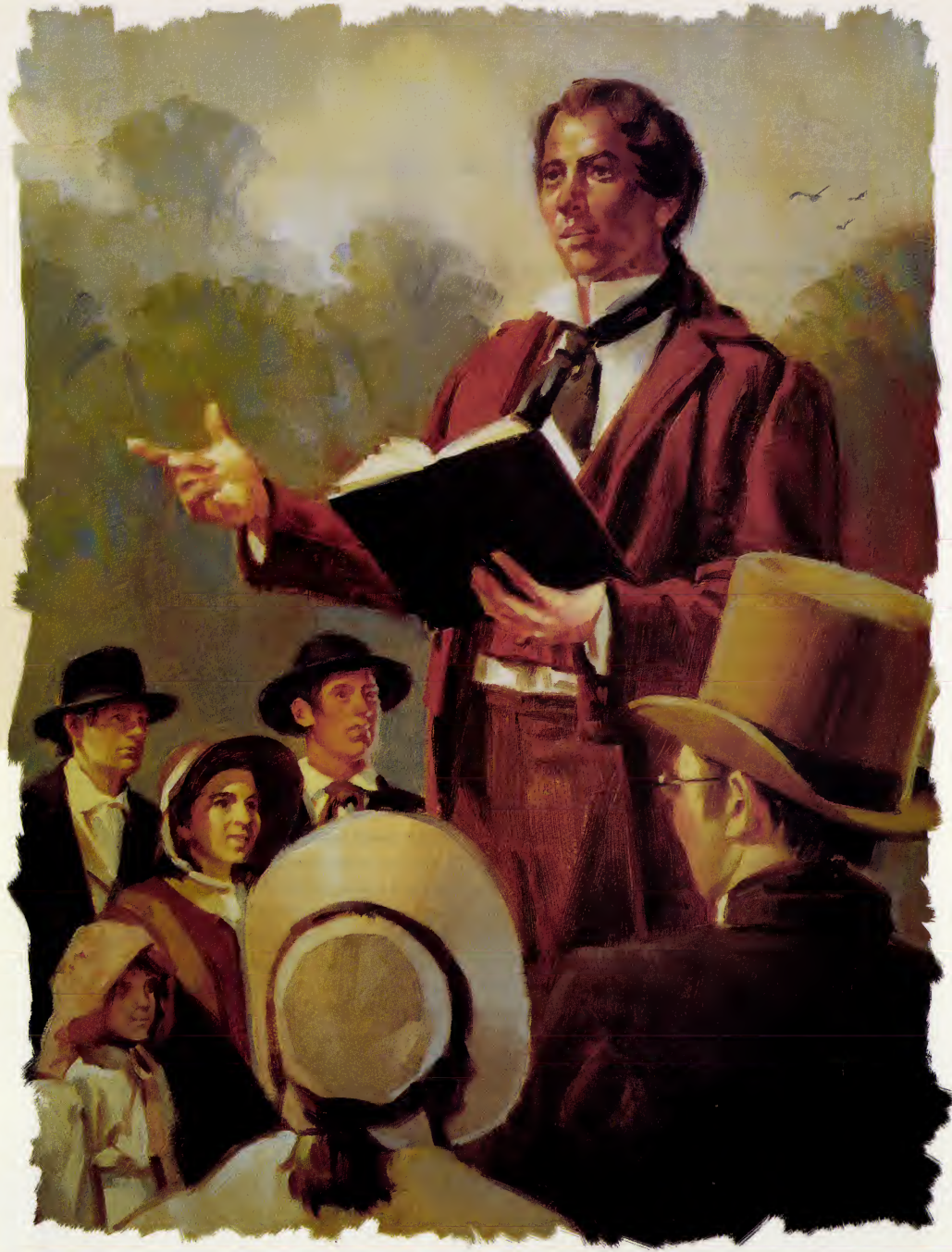
Midt under disse prøvelser sagde Joseph: »Helvede kan udøse sit raseri som Vesuvus eller Etnas brændende og flydende lava, og dog vil »mormonismen« bestå. Vand, ild, sandhed og Gud er alle realiteter. Sandhed er »mormonisme«. Gud er dens ophavsmand. Han er vort skjold. Det er ved ham, vi blev født. Det var ved hans

HENGIVEN MOD SAGEN: KIRKENS TIDLIGE MISSIONÆRER

Trods intens modstand mod alle forsøg på at rejse sandhedens banner, blev 597 missionærer indsat i 1830'erne, og omtrent 20.000 sluttede sig til den genoprettede kirke i løbet af det første årti. Missionærerne underviste og døbte folk i de fleste af de stater, som dengang fandtes i USA, og både Canada og England blev åbnet til evangeliets forkyndelse. Evangeliets budskab gennemtrængte to kontinenter og begyndte at feje henover tre nationer.

Lorenzo Snow var en af de store tidlige missionærer. Han havde været medlem af Kirken i mindre end et år, da han drog af sted på sin første mission i 1837. Han fortæller om sine første oplevelser med forkyndelsen med disse ord:

»Jeg ... rejste små 48 km, og netop som solen gik ned, bankede jeg for første gang på for at søge nattely, men

som »mormonældste« blev jeg afvist. Jeg bankede på et andet sted, og endnu et, indtil det ottende sted, hvor jeg fik logi. Jeg måtte gå i seng uden aftensmad og drage videre næste dag uden morgenmad.

Det første møde, som jeg afholdt, fandt sted i nærheden af min onkels hjem. Han hed Goddard og boede i Medina County i Ohio. Der gik besked ud til folk, og en pæn forsamling mødte frem. Det var bestemt ikke let at stå frem som prædikant for den forsamling, men jeg troede på og følte mig forvisset om, at inspirationens Ånd nok skulle åbne min mund ... [Og det gjorde den, for] jeg døbte og bekræftede min onkel, min tante og flere af mine fætre og kusiner ind i Kirken« (citeret i Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884, s. 16).

Brodre og søstre, vi må gøre os klart, at de tidlige medlemmer af Kirken nød fremgang trods al deres modgang, fordi de havde en urokkelig tro, der fik dem til at åbne deres mund og forkynde sandheden, og fordi de medbragte Guds Ånds mægtige sværd (se L&P 27:16-18). De huskede deres dåbspagt om at »stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder ... til døden« (Mosiiah 18:9).

I 1839 rejste nogle medlemmer af De Tolvs Kvorum på mission til England under meget vanskelige omstændigheder:

»Wilford Woodruff og John Taylor var de første, der drog af sted. Wilford havde ligget syg i Montrose i nogle dage med feberystelser. Hans spæde datter, Sarah Emma, som også var alvorligt syg, blev plejet af nogle venner, som havde en bedre bolig. Den 8. august tog han endelig afsked med [sin hustru] Phoebe og vandrede ned til bredden af Mississippifloden. Brigham Young sejlede ham over floden i en kano. Da Joseph Smith så Wilford holde hvil ved postkontoret, fortalte denne profeten, at han følte sig mere som et egnet emne til dissekering, end som missionær ...

Det tog ældsterne Woodruff og Taylor, der rejste sammen, resten af måneden blot at nå til Germantown i Indiana ...

Da de nåede til Germantown, var John Taylor så alvorligt syg, at det var umuligt for ham at fortsætte ...

[Han] forblev syg, og til tider på dødens rand, i omtrent tre uger. Men hans optimisme var ukuelig, som det ses i et brev til [hans hustru] Leonora, dateret den 19. september [1839]:

»Du vil måske spørge mig, hvordan jeg vil fortsætte rejsen ... Jeg ved det ikke, men én ting ved jeg dog. Der findes et væsen, som klæder markens liljer og giver ravnene føde, og han har ladet mig forstå, at alt dette skal gives mig i tilgift, og det er det eneste, jeg ønsker at vide. Han lagde mig på sygelejet, og jeg var tilfreds. Han har rejst mig fra det igen, og jeg er taknemlig. Han har stoppet mig på rejsen, og jeg bøjer mig... . Hvis han tog mig bort, ville jeg føle, at alt var vel. Han har skånet mig, og det er dog bedre.« (James B. Allen, Ronald K. Esplin og David J. Whittaker, *Men With a Mission, 1837-1841: The Quorum of the Twelve Apostles in the British Isles*, 1992, s. 67-70).

TROENS ANKER: HENRY BALLARD

Men det var ikke kun Herrens apostle i de tidlige tider, som var forankret ved deres tro på Herren Jesus Kristus. Mange andre mænd og kvinder fulgte en lignende kurs med helligelse og tjeneste, fordi de havde en stærk tro på det gengivne evangelium og en vision af Kirkens fremtid.

Ti år efter at John Taylor og Wilford Woodruff var ankommet til England, blev min egen oldefar, Henry Ballard, præsenteret for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige af et trofast medlem:

»Henry var kun sytten år, da han blev medlem af Kirken [i 1849] ... På et tidspunkt i løbet af vinteren 1849 vandrede Henry til London News, en landsby ... nord for London, for at bo hos sin gifte bror, George,

[som] ... havde grundlagt en ganske fremgangsrig vognmandsforretning i byen. De havde meget at tilbyde Henry – især materielle goder. George var altid venlig mod Henry, og da han var 11 år ældre end ham, følte han sig forpligtet til at beskytte ham og sørge for ham. Det vidner følgende beretning om.

Det var søndag aften, og Henry var netop vendt hjem

til at ændre sin beslutning. Først bad den ene, og så den anden, i et forsøg på at redde Henry. Men Henry holdt stædigt fast ved sin beslutning, uden at vakle eller tvivle. Helligånden havde fortalt ham, at Kirken var sand. Han vovede ikke at benægte det. Da George var overbevist om, at ingen fornuftsargumenter ... kunne få Henry til at ombestemme sig, valgte han en anden metode.

Mange mænd og kvinder har fulgt en trofast kurs, fordi de havde stærke vidnesbyrd om det gengivne evangelium og en vision af Kirkens fremtid.

fra kirke. George, der var nysgerrig efter at vide, hvad Henry foretog sig, spurgte, hvor han havde været henne. ›I kirke,‹ svarede Henry. George, der allerede havde været i kirke uden at se Henry der, spurgte: ›Hvilken kirke?‹ ›Mormonkirken,‹ svarede Henry sandfærdigt. Overrasket og ganske forbløffet gav George åbent udtryk for sin undren over, hvorfor i himlens navn han besøgte den ›afskyelige‹ mormonkirke. ›Fordi jeg er medlem af den,‹ svarede Henry. Derefter bar Henry vidnesbyrd om sandheden af det, som han betragtede, som den eneste sande kirke. Den uopventede George blev rasende.

George skældte Henry ud og fortalte ham, at han havde begået sit livs største fejltagelse. Henry var urokelig, men han var bange for, hvad hans storebror ville gøre.

Da George så, at han ikke kom nogle vegne, fik han hjælp af sin præst. I tre dage forsøgte de at overtale Henry

Ligesom Satan fristede Kristus, fristede George Henry – eller prøvede på det. Han tilbød ham den bedste karet i hele London. Han ville give ham en kusk, som kunne køre ham omkring og lyste hans mindste vink. Henry kunne føre sig frem som fin herre i fint tøj, gedeskinds-handsker og silkehat.

Hvordan skulle Henry dog kunne afslå George gæstfrihed i det fine hjem? Henry behøvede aldrig at arbejde, medmindre han ønskede det. Han ville få andel i forretningen, og han behøvede aldrig mere at leve i fattigdom, sådan som hans forældre havde gjort det hele livet. Ingen religion ville da være værd at miste alt det for. George bad kun Henry om at opgive den ›fjollede‹ mormonisme.

Ligesom [profeten] Joseph Smith bevarede Henry troen. Hans vidnesbyrd og karakterstyrke sejrede.

George blev rasende. Han smed Henry ud af sit hjem

– for stedse. Henry drog derfra og var bedrøvet over at have været sådan en skuffelse for den bror, som han elskede. En bror, som havde været så venlig og gavmild. Henry så ham aldrig mere i dette liv« (Douglas O. Crookston, red., *Henry Ballard: The Story of a Courageous Pioneer, 1832-1908*, 1994, s. 4-6).

Tre år senere, i det yderste armod, uden nogle som helst jordiske ejendele, drog Henry Ballard af sted på en 63 dage lang rejse fra Liverpool til New Orleans, og derefter med floddampere til Winter Quarters i Omaha i Nebraska, hvorfra han vandrede hele vejen til Utah. Han røgtede en flok får på vejen over prærien for at tjene til rejsen. Senere i livet mindedes Henry sin ankomst til Saltsødalen: »Da jeg i oktober gennede fårene ned ad et lille bjerg og ind gennem Emigration Canyon, så jeg for første gang Saltsødalen. Skønt jeg glædede mig over synet af »Det forjættede land«, var jeg bange for, at nogen skulle få øje på mig. Jeg gemte mig i et buskads hele dagen, lige til mørkets frembrud, for de klude, jeg havde på, dækkede ikke hele min krop, og jeg skammede mig over at være halvnøgen. Da det var blevet mørkt, gik jeg hen over en mark til et hus nær slugten, hvor der var lys, og her bankede jeg forsigtigt på. Heldigvis var det en mand, der lukkede op, og lyset fra voksliset afslørede ikke min nøgenhed for husets øvrige beboere. Jeg tryglede om lidt tøj til at dække min nøgne krop med, så jeg kunne fortsætte min rejse og finde mine forældre. Han gav mig noget tøj, og den næste dag fortsatte jeg min rejse og ankom til Salt Lake City den 16. oktober 1852. Jeg var Gud meget taknemlig for, at jeg var nået sikkert frem til mit fremtidige hjem« (citeret i *Henry Ballard*, s. 14-15).

I øvrigt afslører Henrys historie også, at en af de første stedfortrædende begavelsesordinancer i templet i Logan, som han udførte, var for hans storebror George.

GÅ FREMAD MED TILLID TIL GUD: LUCY MACK SMITH

Profeten Josephs mor, Lucy Mack Smith, er et storslået

eksempel på urokkelig tro og hengivenhed. Ved en bestemt lejlighed rejste hun fra New York til Kirtland i Ohio. Hendes beretning om en hændelse, som fandt sted i Buffalo i New York, illustrerer hendes tro på Herrens profeter og det gengivne evangelium:

»[I Buffalo] fandt vi brødrene fra Colesville, som fortalte os, at de havde opholdt sig her i en uge, mens de ventede

Profetens Josephs mor, Lucy Mack Smith, er et storslået eksempel på urokkelig tro og hengivenhed. Vi har brug for søstre med samme urokkelige tro i dag.

på, at en sejlrende skulle åbne sig [søen var dækket af is]. [Vi erfarede] også, at mr. Smith og Hyrum var rejst videre til Kirtland ad landevejen for at nå frem til den 1. april.

Jeg spurgte [brødrene fra Coleville], om de havde fortalt folk, at de var »mormoner«. »Nej, bestemt ikke,« svarede de, »og du må heller ikke sige noget om din tro, for hvis du gør det, vil det være umuligt for dig at få husly eller plads på et skib.«

Jeg fortalte dem, at jeg havde i sinde at fortælle folk, hvem jeg var, »og,« fortsatte jeg, »hvis I skammer jer over Kristus, kan I ikke regne med at få fremgang, og jeg er sikker på, at vi når frem til Kirtland længe før jer.« (Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith*, red. Preston Nibley, 1958, s. 199).

Lucy Mack Smith fandt så en kaptajn Blake, som var villig til at tage hendes gruppe med om bord på sit skib: »Da vi kom [om bord på skibet] anmodede kaptajn Blake passagererne om at blive om bord, fordi han ønskede at

være parat til afgang med et øjeblikks varsel. Han sendte samtidig en mand af sted for at måle isens tykkelse. Denne vendte tilbage og sagde, at isen sine steder var op til seks meter tyk, og han var af den opfattelse, at vi ville blive nødt til at vente i havnen i mindst to uger mere« (History of Joseph Smith, s. 202).

De fleste af de hellige, som rejste på båden sammen med Lucy Mack Smith, antog, at de skulle vente meget længe, så mange af dem mukkede og beklagede sig. Da profetens mor hørte og så deres reaktion, sagde hun: »Hvor er jeres tro? Hvor er jeres tillid til Gud? Forstår I da ikke, at alt er skabt af ham, og at han hersker over sine hænder værk? Og hvis nu alle de hellige her ville udgyde deres hjertes ønsker i bøn til Gud, om at vejen måtte blive åbnet for os, hvor ville det da være let for ham at bryde isen op, så vi straks kunne sejle videre! ...

Hvis I nu, brødre og søstre, vil anråbe himlen, om at isen må bryde op, og vi må blive sat fri, så vil det, så sandt som Herren lever, ske. Og i det øjeblik hørtes en lyd som torden. Kaptajnen råbte: »Alle mand på posterne.« Isen delte sig, så der lige knap nok var plads til skibet ... Isens drønen, og tilskuernes råben og forvirring udgjorde et forbløffende syn. Vi var knap kommet igennem passagen, før isen lukkede sig igen, og brødrene fra Colesville måtte blive i Buffalo, ude af stand til at følge efter os.

Da vi forlod havnen, råbte en af de tilstedeværende: »Det er sket med »mormonerne«! Skuden er sunket 20 cm dybere i vandet, end den var før. Og mærk jer mine ord, den synker helt. Intet kan være mere sikkert.« Faktisk var de så sikre på det, at de gik sporenstregs hen til redaktionen og bekendtgjorde, at vi var sunket, så da vi ankom

til Fairport, kunne vi i aviserne læse nyheden om vores egen død.

Efter vores mirakuløse afrejse fra Buffalo, samlede vi vores lille gruppe og holdt et bønнемøde, hvor vi takkede Gud for hans nåde« (History of Joseph Smith, s. 203-205).

Vi har i dag brug for søstre med samme urokkelige tro som profeten Joseph Smiths mor.

GØR FREMTIDEN SIKKER: GIV TROENS ARV VIDERE

Hvorfor har jeg fremdraget disse eksempler på de tidlige medlemmers urokkelige tro fra historiebøgerne? Det har jeg gjort af denne årsag: Vi skal altid huske på, hvilken stor velsignelse det er at være medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi

må aldrig tage let på det eller glemme den pris, som vore forfædre villigt betalte for at grundfæste den eneste sande kirke på jorden.

Vi lever i en verden, som har brug for evangeliet. Et urokkeligt vidnesbyrd og et livs villig tjeneste for Guds riges opbyggelse på jorden vil redde os i evigheden.

Hvordan kan vi som sidste dages hellige være sikre på, at vi yder en ordentlig indsats for at styrke Herrens kirke? Hvis vores vidnesbyrd og tjeneste kan måle sig med Kirkens grundlæggeres, så er fremtiden sikker og tryk. Må deres eksempel indgyde os mod, så vi altid er pålidelige og trofaste i vores forvaltning, når vi tjener Gud, vor evige Fader. Husk på profeten Joseph Smiths udtalelse: »Dersom vi begynder rigtigt, er det let at gå den rette vej hele tiden« (Lærdomme, s. 413). Vi skal leve ved denne arv af tro og videregive denne arv til vore børn, så Kirken altid har trofaste mænd og kvinder, som kan berede vejen for vor Herre Jesu Kristi andet komme. □

Vi må aldrig tage let på det eller glemme den pris, som vore forfædre villigt betalte for at grundfæste den eneste sande kirke på jorden.

KAN DU IKKE GØRE NOGET RIGTIGT?

Alle kommer ud for
pinlige hændelser. Gør
rent efter dig, hvis du
kan. Sig undskyld om
nødvendigt. Og kom så
videre med dit liv.

Guds sag og rige

I sin store forbøn påkaldte Jesus Kristus sin Fader og opsummerede alt det, som han havde belært sine disciple om: »Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus« (Joh 17:3). ☩ Jesus sagde, at vi lærte Faderen at kende gennem ham, og at vi kommer til ham ved at modtage dem, som han sender ud for at undervise os (se Joh 12:44-50; 13:20). I dette øjemed har Herren oprettet sin kirke – Guds rige på jorden. Gennem den tjeneste, som de hellige yder og nyder i dette rige, opbygges og fuldkommengøres de. ☩ »Dette

er Guds sag og rige,« siger præsident Gordon B. Hinckley. »Dette er hans genoprettede værk i de sidste dage ... Der findes intet andet mægtigt i hele verden ... Dette er Faderens kirke og rige. Tro det. Godtag dens lære. Vær lydige mod dens vejledning. Arbejd for den. Giv af jeres styrke og energi og midler, så den kan rulle fremad, og så vil Herren velsigne jer og skænke jer en glæde, som I aldrig har kendt magen til« (se dette nummer side 8).

☩ Som de følgende historier illustrerer, så opnår de, der træder ind i riget og trofast tjener dets Konge ved at elske og tjene hans børn, stor glæde.

Tørst efter det levende vand

Victor Manuel Cabrera

Som barn lærte jeg aldrig at læse i Bibelen. Jeg gik i kirke om søndagen, men jeg bidrog ikke med noget, og følte ikke, at jeg fik noget ud af det. Jeg blev skuffet over mit trossamfund. Jeg kan huske, at jeg skændtes med min mor om en metalgenstand, kaldet *Santísimo*, som mine forældre tilbad. De forventede også, at jeg skulle tilbede den. Men det kunne jeg ikke. Jeg søgte efter et

bedre alternativ. Jeg ville finde Gud. Jeg ville vide, om han overhovedet eksisterede. Jeg tørstede efter at lære ham og hans ord at kende. Men det var, som om jeg ikke kunne finde det, jeg søgte.

Det var øjeblikke, hvor jeg følte mig tæt på at få slukket min tørst. Da jeg holdt mit første barn, min datter, i mine arme for første gang, fik jeg en

følelse af, at Gud virkelig eksisterede. Mange år senere, da hendes søster blev født, oplevede jeg den samme følelse. Engang fortalte jeg min kusine, at jeg havde en følelse i hjertet af, at jeg en dag ville blive præst med rigtig myndighed fra Gud. Hun sagde, at det var umuligt, fordi jeg havde en familie at tage mig af.

De unge mænd var gennemblødt fra top til tå. Jeg åbnede taxadøren og råbte: »Hop ind! Jeg skal til Monterrey.«

Men det meste af tiden var min sjæl trynet af en uforklarlig træthed. Jeg tørstede åndeligt og kunne ikke finde noget sted at stille min tørst.

I april 1994 boede jeg i byen Monterrey i Mexico og ernærede mig som taxachauffør. En dag regnede det i timevis, så vandet drev i kaskader ned ad bjergsiderne. Da jeg havde kørt rundt i regnen i flere timer, befandt jeg mig pludselig i en lille by, som lå omkring otte kilometer fra Monterrey. Klokken var omkring 21.30, og det var tid at vende hjem. Pludselig fik jeg øje på to unge mænd, som kom gående. De var iført mørke bukser og hvide skjorter, og de var gennemblødt fra top til tå.

Jeg åbnede taxadøren og råbte: »Hop ind! Jeg skal til Monterrey.«

Den højeste, som var meget lys i huden, svarede: »Vi har ikke nogen penge.«

»Det er gratis,« svarede jeg.

Mens jeg kørte, snakkede vi sammen. De spurgte, om de måtte komme og fortælle mig om Jesus Kristus. Det sagde jeg ja til og gav dem min adresse.

Da jeg kom hjem, vækkede jeg min kone og fortalte hende om de to unge mænd. »Sikke et sjovt tilfælde,« sagde jeg. »Den ene er mexicaner og den anden er amerikaner, men de hedder begge Ældste.«

»Ældste betyder missionær,« svarede min kone, der vidste lidt om Kirken.

Jeg mærkede noget røre sig dybt i min sjæl. De unge mænd havde indgydt mig en dejlig følelse af undren.

Jeg følte, at jeg var tæt på at finde det vand, som kunne stille min tørst.

Missionærerne besøgte os, og jeg lyttede med glæde til dem. To uger senere blev jeg døbt. Min kone blev døbt fire måneder senere. Vores ældste datter havde haft religionsundervisning i skolen. Da hun besøgte SDH-kirken for første gang, udrød hun: »Far, det her er meget bedre end det, jeg lærer i skolen!« Hun blev også døbt.

I december 1995 blev vi beseglet til hinanden som familie for tid og al evighed i templet i Mexico City. Nu er vores familie præget af harmoni, fred og glæde. Vi ved, hvem vi tilbeder. Vi ved, hvor vi kom fra, og hvor vi skal hen. Vi elsker Guds helige ord, især Mormons Bog, og vi elsker hans kirke, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Takket være disse gaver har vi fundet den kilde med levende vand, som Frelseren talte om til den samaritanske kvinde: »Men den, der drikker af det vand, som jeg vil give ham, skal aldrig i evighed tørste. Det vand, jeg vil give ham, skal i ham blive en kilde, som vælder med vand til evigt liv« (Joh 4:14).

Victor Manuel Cabrera er medlem af Mirador Ward i Roma Stav i Monterrey i Mexico.

Jeg tjente, så godt jeg kunne

Huang Syi-hua

Jeg blev døbt den 14. december 1974 i Shih Lin i Taiwan. Skønt jeg var 70 år gammel og vandet i det udendørs dåbsbassin var lige over frysepunktet, følte jeg mig varm.

Da jeg var blevet døbt og bekræftet, ordinerede grenspræsidenten mig til præstedømmet og bad mig om at besøge medlemmerne. Den gang var der omkring 100 medlemmer af grenen, men kun 20 kom i kirke. Jeg besøgte lydigt medlemmerne hver måned, og tilstedeværelsen i kirken steg hurtigt til mere end 80.

Skønt den øgede tilstedeværelse var vidunderlig, så skabte den dog et problem. Vi mødtes i en lille bygning ved Chung Cheng Road, og der var ikke plads til alle dem, som gerne ville komme. Så vi flyttede til en større bygning ved Chung Shan North Road. Selv om bygningen var større, havde vi ikke stole nok, og den gang var det vanskeligt at skaffe materiale via de normale kanaler i Kirken. Vi følte os velsignet, da et medlem købte 100 stole og skænkede dem til kirkebygningen. Han købte også et flygel, som skulle erstatte det gamle, udslidte orgel, som vi havde fundet i bygningen.

Vi havde dog stadig et andet problem: der var ingen talerstol. Mens vi bad for at få at vide, hvordan vi skulle skaffe en, erfarede jeg, at den lokale

I flere dage søgte jeg efter en snedker, som kunne bygge en talerstol, men jeg kunne ikke finde nogen. Til sidst besluttede jeg at bygge den selv.

Bog. Dens ord er så smukke. Jeg ved at studiet af Mormons Bog kan give os åndelig styrke og hjælpe os med at tackle vor tids vanskelige udfordringer. Jeg ved også, at når vi tjener Gud, uanset hvad vores kaldelse er, så medfører det utallige velsignelser. Ja, til tider sker der sågar mirakler.

Huang Sui-hua er medlem af Pei Tou Ward i Taipei Øst Stav i Taiwan.

Min gråd stilnede af

Eliana Maribel Gordón Aguirre

Selv da jeg var lille, ville jeg gerne gøre nytte, hjælpe andre og holde mig tæt til Jesu kirke. Men jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle gøre det. Da jeg blev større, voksede mit ønske, og jeg begyndte at søge muligheder for at tjene Gud gennem mit trossamfund.

Senere kom jeg på kostskole i Riobamba i Ecuador. Jeg lærte abbedissen i et kloster at kende. Vi blev venner, og hun påvirkede mig til at blive nonne. Jeg aflagde mine første løfter og blev novice.

I gennem de næste seks år bad jeg dagligt til min himmelske Fader om hjælp til at lære ham bedre at kende. Af en eller anden årsag følte jeg mig bedre tilpas ved at bede direkte til ham i stedet for gennem andre, sådan

skole havde noget træ, som vi kunne bruge. I flere dage søgte jeg efter en snedker, som kunne bygge en talerstol af træet, men jeg kunne ikke finde en. Endelig en lørdag besluttede jeg at bygge den selv. Jeg havde aldrig før båret så tunge genstande, og jeg havde aldrig troet, at jeg kunne gøre den færdig på bare én dag, men Gud hjalp mig. Talerstolen var klar til kirken den næste dag. Alle medlemmerne var forbløffede, men ikke nær så forbløffet, som jeg var.

Det syntes mig at være et mirakel.

Siden jeg blev medlem af Kirken, har jeg ikke ladet en eneste dag gå, uden at jeg har tjent på en eller anden måde. Som følge deraf har mit liv været velsignet med glæde, tilfredshed og åndelige rigdomme. Før jeg blev medlem af Kirken, var mit legeme svagt, men nu føler jeg mig stærk og sund, selv om jeg bliver ældre. Jeg har ofte mulighed for at tjene i templet i Taipei i Taiwan. Jeg er taknemlig for alle Guds velsignelser, især Mormons

som jeg havde lært. Jeg vidste, at jeg ved at lære ham at kende også ville lære mig selv at kende. Jeg ville også blive i stand til at se andre i et mere kristuslignende perspektiv, og det ville sætte mig i stand til at tjene dem, sådan som han forventede. Skønt jeg bad inderligt, følte jeg mig uforklarligt tom indeni. Tomheden blev så voldsom, at jeg besluttede at forlade klostret.

En dag, hvor biskoppen var på besøg, fortalte jeg ham om min beslutning om at forlade klostret. Han bad mig overveje min beslutning og bede om den. Det gjorde jeg, og jeg følte endnu stærkere, at min beslutning var rigtig. Jeg vidste, at hvis jeg ventede, indtil efter jeg havde aflagt mine endelige løfter, hvilket ville finde sted et år senere, så ville det blive endnu vanskeligere for mig at forlade klostret. Så skulle jeg have pavens tilladelse, ikke bare biskoppens.

Næste gang jeg traf biskoppen, fortalte jeg ham om min beslutning, og han bad mig sende en skriftlig anmodning. Til sidst fik han mit brev. Det overraskede ham, for han troede ikke, at jeg ville holde fast ved min beslutning. Da han havde løst mig af mine løfter, tog jeg afsked med nonnerne, takkede for alt det gode, som jeg havde lært og oplevet og drog bort med fred.

I det mindste troede jeg, at jeg nu ville få fred. Men i stedet mødte jeg spot og afvisning. Der gik skandaløse

rygter om årsagerne til, at jeg havde forladt klostret. Jeg blev fortvivlet og følte mig fuldstændig værdiløs, og i forvirring traf jeg den værste mulige beslutning, nemlig at tage mit eget liv.

Den 21. november 1995 gik jeg på gaden, mens tankerne om selvmord fyldte mit sind og tårerne løb ned ad mine kinder. Pludselig stod jeg foran en kirkebygning. I et forsøg på at skjule mine tårer og finde lidt lindring fra mine sorger, gik jeg indenfor. Derinde så jeg en opslagstavle. Det overraskede mig at se en varm og kærlig illustration af Frelseren ledsaget af ord, der var så enkle og letforståelige, at de straks fangede. Det var den Kristus, jeg havde søgt efter. Jeg var slet ikke klar over, at jeg var holdt op med at græde.

Kort efter spurgte en venlig kvinde, om hun kunne hjælpe mig. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle sige, så jeg udbrød bare: »Hvad er det her for en kirke?« Hun begyndte at forklare mig det, og pludselig fik jeg atter tårer i øjnene. Jeg fortalte hende, en smule skamfuldt, at jeg havde brug for en ven. Netop da kom hendes mand hen til os, og jeg fortalte dem om min sorg. De sagde, at de kendte en Ven, som kunne svare på alt, nemlig Jesus Kristus, og de opfordrede mig til at lære ham og vor himmelske Faders plan bedre at kende. Uden tøven sagde jeg ja.

I ti dage mødtes jeg med dette kærlige og rare missionærægtepar. De

lagde aldrig pres på mig, men de bar vidnesbyrd for mig og underviste mig. De gav mig også en af de største gaver, som vi kan modtage – Mormons Bog: Endnu et vidne om Jesus Kristus. Jeg læste den, studerede den og afprøvede Moronis løfte (se Moroni 10:3-5). Helligånden vidnede for mig, at Mormons Bog er Guds ord. Det, der før havde været mysterier, stod pludselig klart for mig. Jeg vidste, hvem Herren var, og hvordan jeg kunne tjene ham. To søstermissionærer underviste mig, og jeg blev døbt den 3. december 1995.

Jeg er taknemlig for alle dem, der bragte mig evangeliets lys. Jeg er taknemlig for de medlemmer, som viste mig kærlighed, omsorg og gæstfrihed. Og frem for alt er jeg min himmelske Fader taknemlig, fordi han besvarede mine inderlige bønner. Skønt jeg stadig ikke kender alle swarene, så ved jeg dog, hvor jeg kan finde dem. Jeg ved, at Nephis ord er sande: »Thi den, der flittigt søger, skal finde, og Guds hemmeligheder skal åbenbares for dem ved den Helligånds kraft« (1 Nephi 10:19). □

Eliana Maribel González Aguirre er medlem af La Ofelia Ward i La Ofelia Stav i Quito i Ecuador.

»Hvad er det her for en kirke?« udbrød jeg. En venlig kvinde begyndte at forklare det, og jeg fortalte hende, en smule skamfuldt, at jeg havde brug for en ven.

NOTA
a María
del 2

Venid a Cristo

Noche de Noche
lonsa a las 7
del 2

NOTA
del 2

Sådan anvender du *Liahona* for august 2001

FORSLAG TIL SAMTALE

■ »Hvem kan drage op til Herrens bjerg?«, side 2: Drøft de vel-signelser, som er tilgængelige for dem, der er værdige til at træde ind i Herrens hus. Stil så det spørgsmål, som præsident James E. Faust citerer: »Hvem kan drage op til Herrens bjerg?« (se Sl 24:3-4).

■ »Giv næring til Ånden«, side 10: Ældste Dallin H. Oaks forklarer, at nogle mennesker prøver at forstå evangeliet udelukkende ud fra intellektuelle studiemetoder – studium og fornuft. Hvorfor er denne intellektuelle indfaldsvinkel utilstrækkelig?

■ »Troens og forpligtelsens anker«, side 30: Ældste M. Russell Ballard fortæller om sin oldefar, der blev tilbudt en liv i luksus, hvis han ville forlade Kirken. Han nægtede og valgte i stedet at foretage den besværlige vandring til Salt Lake City, hvor han ankom, fattig og forhutlet, men tro mod sit vidnesbyrd. Hvad er du villig til at give afkald på for din tro? Er der noget, som du ikke ville være villig til at ofre, hvis Herren forlangte det?

■ »Han tager sig af sin kirke«, side L10: Nogle børn er for små, og nogle omvendte har været for kort tid i Kirken til at kunne huske mere end én profet. Tæl om den proces, som Herren anvender, når der skal findes en ny præsident for Kirken, og den proces, som vi kan anvende til at få at vide, at han virkelig er Herrens udvalgte profet.

EMNER I DETTE NUMMER

Apostle	L2
Arbejde	L4
Besøgslærereinder	25
Eksempel	30, L14
Familieaften	25, 48
Familieforhold	2, L4
Forberedelse	22
Forældreskab	10
Helligånden	10
Hjemmelærere	5
Kirkens historie	30
Missionering	42
Mod	L14
Modgang	41, 42
Mormons Bog	20, 26
Nye Testamente, Historier fra Det	L6, L9
Omvendelse	6, 20, 42
Patriarkalsk velsignelse	22
Profeter	8, 29, L2, L10
Renhed	2
Sikkerhed	L2
Skriftstudium	26, 29
Talenter	L13
Templer og tempelordinancer	2, 6
Tilgivelse	L9
Tjeneste	42, L4
Tro	10, 30
Undervisning	10
Vidnesbyrd	L10

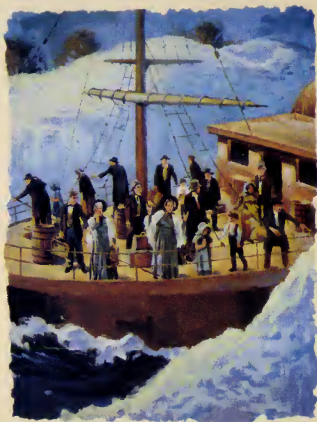
EFTERLYSNING AF ARTIKLER AF UNGE

Hvordan fik du dit vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium? Vi opfordrer unge til at indsende ideer, historier og oplevelser om emnet at opnå et vidnesbyrd til *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller send det via e-mail til CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org. Vedlæg venligst dit fulde navn, age privatadresse, telefonnummer samt ward og stav.

Herrens profet, af David Lindsley

»Han har oversat den del af bogen, som jeg befalede ham at oversætte. Og det er sandt, så vist som Herren, jeres Gud, lever« (1&P 17:6).

Tidlige medlemmer af Kirken, som blandt andet profeten Joseph (forsiden) og hans mor, Lucy Mack Smith (herover), levede et liv, der var forankret af troens og forpligtelsens anker. Deres liv kan tjene som rettesnor for os. Ældste M. Russell Ballard siger: »Må deres eksempel indgyde os mod, så vi altid kan være pålidelige og trofaste i vores forvaltning, når vi tjener Gud vor evige Fader«. Se »Troens og forpligtelsens anker«, side 30.